

Jordi Sala es dona a conèixer amb un text d'una notable àmbició. *Quan arriba el migdia* s'estructura al voltant de dos moments, separats per quinze anys, caracteritzats per l'autor amb dos «marcadors de temps» forts: la mort i el sexe. L'obra ens presenta una sèrie de vuit escenes que van alternant els dos moments temporals i les diverses virtualitats dels personatges. El text és escrit, en general, en un to «realista» i en clau de comèdia, si bé l'escriptura inclou també tot un ventall de variacions estilístiques que van de la deformació paròdica al joc formalista de l'encadenament de rèpliques gairebé monosil·làbiques. A més de les vuit escenes, hi ha cinc intervals que són breus escenes silencioses d'un caràcter simbolista.

Quan arriba el migdia va guanyar el Premi Ignasi Iglésias de textos teatrals inèdits.

ISBN 84-7794-398-2

9 788477 943983

BIBLIOTECA TEATRAL

JORDI SALA

QUAN ARRIBA EL MIGDIA

PREMI IGNASI IGLÉSIAS 1994

Institut del Teatre
Diputació de Barcelona

Jordi Sala Lleal va néixer a Barcelona el 1967. El 1989 s'estableix a Girona. El 1990 es llicencia en filologia catalana i inicia l'activitat docent a la Universitat. Traductor de llibres de literatura juvenil, s'encarrega (1989-1992) de la correcció dels onze últims volums de l'obra dramàtica completa de Shakespeare, traduïda per Salvador Oliva.

El 1990 guanya *ex aequo* el I Premi Mercè Bayona de Poesia de les Planes d'Hostoles. El 1991 publica *La sang dels homes* (Poesia dels Quaderns Crema) i escriu articles en diverses publicacions (*Revista de Girona*, *Revista de Catalunya*, *Catalan Review*). El 1992 guanya un premi convocat per la revista *Serra d'Or* per un treball sobre la poesia de Josep Carner, tema sobre el qual fa la tesi doctoral.

El 1992 participa en un curs d'interpretació a l'escola El Galliner de Girona. Durant el 1993 escriu una columna setmanal al *Nou Diari* i comença a escriure *Quan arriba el migdia*, obra que enllesteix el 1994.

JORDI SALA

**QUAN ARRIBA
EL MIGDIA**

PREMI IGNASI IGLÉSIAS 1994

PRÒLEG DE JOAN CASAS

Institut del Teatre
Diputació de Barcelona

INSTITUT DEL TEATRE
DE LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA
Director: Pau Monterde

BIBLIOTECA TEATRAL
Director de la col·lecció: Sergi Belbel

Comissió de Publicacions:
Montserrat Álvarez-Massó
Sergi Belbel
Josep M. Carandell
Francesc Castells
Feliu Formosa
Jaume Melendres
Pau Monterde
Joan Ollé

© Jordi Sala Lleal, 1995
Disseny gràfic: SDD

Primera edició: octubre, 1995

Propietat d'aquesta edició (inclòs el disseny de la coberta):
Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Carrer de Sant Pere més baix, 7. 08003 Barcelona
Telèfon: 268 20 78. Fax: 268 10 70

Impressió: Libergraf, s.l.
Dipòsit legal: B-38.208-1995
ISBN: 84-7794-398-2

UNA OPERA PRIMA AMB PROU GRUIX

1. Vaig llegir aquest text per primera vegada com a membre del jurat que acabaria concedint-li el Premi Nacional Ignasi Iglésias, per a textos dramàtics inèdits, de l'any 1994.

Una de les coses que més em van cridar l'atenció d'aquella primera lectura va ser —en aquell moment no se'm va acudir anomenar-ho de cap altra manera— l'*elegància* de la seva resolució formal. En qualsevol cas puc dir que vaig fer servir aquest terme, *elegància*, en els comentaris i debats de la sessió del jurat.

Em sembla que, aleshores, pretenia fer servir aquesta paraula en el mateix sentit que, de vegades, els físics o els matemàtics parlen de l'elegància d'una fórmula matemàtica, és a dir, amb un valor que inclou alhora l'eficàcia, la simplicitat i una certa bellesa, que en bona part va implícita en aquesta mateixa eficàcia i aquesta mateixa simplicitat.

El concepte semblava adient, atès que, primer, el tram d'escenes i «interval» que Jordi Sala havia ordit per a la seva *opera prima* servien perfectament els propòsits de l'autor, segon, la relativa complexitat de l'estructura no dificultava innecessàriament la seva comprensió, i no tan sols això, sinó que, tercer, proposava una relació amb els espectadors inquietantment atractiva. Aquest atractiu inquietant,

aquesta complexitat no dificultosa i aquesta eficàcia en servir els propòsits propis eren allò que segurament jo volia expressar, en síntesi, quan parlava d'elegància.

He dit que la forma servia perfectament les intencions de l'autor. I en aquest cas no és una especulació gaire arriscada parlar d'aquestes intencions, ja que tot sembla indicar que l'autor les ha volgut deixar expressades en el cos mateix del text. En efecte, a l'escena quarta podrem llegir que el personatge que es diu Martí, i que segons sembla és escriptor de novel·les adreçades al gran públic, diu això:

Tinc ganes de parlar de la vida de la gent, de la vida real. De pors, d'esperances, de frustracions, de desitjos, d'amor. I sobretot del pas del temps, de com ens anem fent grans, i de les relacions amb els pares i com determinen la vida de les persones, de les dificultats que implica madurar i de per què hi ha gent que triomfa en la seva vida i hi ha gent que no.

I, a l'escena sisena, assistim a aquest diàleg entre la Marta i en Sergi:

SERGI: [...] ¿Saps, Marta?, de jovenet sovint em preguntava si el motor dominant de la vida era l'atzar o el destí.

MARTA: Ja eres un filòsof.

SERGI, *que somriu*: Sí.

MARTA: I què pensaves? L'atzar o el destí?

SERGI: No ho tenia clar. Dubtava.

MARTA: I ara, què creus?

SERGI: Ni una cosa ni l'altra. Bé, em resulta evident que hi ha atzar, i d'altra banda no es pot descartar la possibilitat que estiguem parcialment determinats pel destí. Però ara estic convençut que l'autèntic motor és la voluntat.

MARTA: La voluntat?

SERGI: Sí. De fet, atzar i destí són les dues cares de la mateixa moneda: no depenen de nosaltres. Que existeixen?: d'acord, acceptem-ho. I què? Ni l'un ni l'altre estan a les nostres mans. De fet, són la mateixa cosa. Però una gran part de la nostra vida, potser allò més important, depèn de nosaltres, de la nostra voluntat. Nosaltres ens fem.

Aquestes dues citacions acoten una temàtica i una tesi. La temàtica és la representació del pas del temps, la tesi, la primacia de la llibertat (de la «voluntat») en la construcció de la pròpia autonomia personal, malgrat els elements (atzar i destí) que ens condicionen o determinen. Aquesta temàtica i aquesta tesi són justament les que la peça desenvolupa. I aquí tenim l'altra cosa sorprenent d'aquest text, a més de la seva resolució formal: es tracta d'un «conte filosòfic», o, potser més ben dit, d'un «conte moral».

2. Peter Szondi, al seu llibre *Teoria del drama modern*, diu: «Expressar l'essència del temps [...] només ho permet una forma literària que, no sols en el tema, sinó també en la forma, autoritzi una visió simultània de dos moments diferents. Car llur diferència quantitativa i qualitativa és l'únic testimoni que el temps deixa de tots els canvis produïts en la seva fugida. Però l'estructura temporal del drama és una seqüència absoluta de presents i tan sols hi és visible cadascun dels moments presents, però tendint cap al futur, que es destrueixen a si mateixos per l'instant que ha de venir».¹ El conte moral de Jordi Sala exigia doncs trobar una forma que trenqués aquesta «estructura

1. Peter Szondi, *Teoria del drama modern*, Monografies de Teatre, 27, Barcelona, Institut del Teatre, 1988. El text citat és a la pàgina 109.

temporal del drama». I s'endevina que el procés de recerca d'aquesta armadura formal va ser laboriós i no del tot lliure de vacil·lacions. Com la podríem descriure, fet i fet, aquesta forma?

La falla (o potser seria més ajustat dir-ne l'artifici dramàtic) s'estructura al voltant de dos moments, separats en el temps per quinze anys, i amb espais de representació diferenciats. Els personatges protagonistes tenen vint anys en el primer moment i trenta-cinc en el segon. Dic «els» personatges protagonistes, però aquest plural és més aviat precari. Tota una sèrie d'indicis que l'autor sembla (l'espai comú del moment inicial, la figura dels pares plena de trets anàlegs, la coincidència de personatges referencials que no intervenen en l'acció, la coincidència fins i tot en les inicials del nom) ens fan pensar que Sònia/Sergi/Sandra són, en un cert sentit, tres «possibilitats» d'un únic personatge.² Aquesta estructura de «personatge esclatat» permet explorar una gamma variada de condicionants (de sexe, de caràcter, de relació familiar) que constitueixen la forma concreta de les determinacions (atzar i destí) que actuen sobre el personatge, així com també tres línies d'actuació que seran igualment les formes concretes de l'exercici de la seva llibertat.

L'autor, a més, ha decidit caracteritzar els dos moments amb dos «marcadors de temps» forts: la mort i el sexe. En

2. L'autor, en aquest aspecte, és potser on es mostra més insegur. En un moment donat sembla que dubti que aquest conjunt d'indicis, de senyals, que ha sembrat, siguin suficients per deixar clar que la tríade Sergi/Sònia/Sandra és un desplegament de les virtualitats d'un personatge «únic». Aleshores, som a l'escena setena, aplega a l'escenari les tres encarnacions del seu personatge i construeix uns incisos simbolistes que trenquen la norma «realista» que fins ara ha respectat en les «escenes». Em sembla que no calia.

el moment inicial el(s) personatge(s) viu(en) la mort del pare i el descobriment del sexe, en el moment final viu(en) la plenitud (o la rutina) del sexe i descobreix(en) la mort de la mare.

En Jordi Sala ens presenta aquesta matèria a través d'una sèrie de vuit escenes que van alternant els dos moments temporals i les diverses virtualitats dels personatges. Aquestes escenes estan escrites en un to que, en general, podríem anomenar «realista» i en clau de comèdia, si bé l'escriptura inclou tot un ventall de variacions estilístiques que van de la deformació paròdica al joc formalista (però, en el seu ús, també paròdic) de l'encadenament de rèpliques gairebé monosil·làbiques. Aquesta diversitat de registres, en la meua opinió, no és l'aspecte més reeixit de l'escriptura del text. No deixa de fer la impressió que es tracta d'una mena de banc de proves on l'autor ha volgut posar en pràctica la seva traça a perfer tota una sèrie de modulacions possibles de l'estructura dialogal. Tot plegat deixa un regust d'exercici, perfectament comprensible, per la resta, en una obra primera, i acceptable en la mesura que no posa en perill la coherència d'una possible execució escènica.

Però, a més de les vuit escenes, hi ha també cinc «interval·ls». Aquests interval·ls són breus escenes silencioses, d'un caràcter simbolista que contrasta amb l'escriptura realista de les escenes. Els dos primers interval·ls mostren trobades d'una de les «virtualitats» del personatge central amb una altra. El joc de les mirades, de la proxèmia i dels desplaçaments prova d'expressar les relacions de curiositat, satisfacció, insatisfacció o repulsa del personatge, a mig camí del seu procés de formació, respecte de les seves contraimatges possibles. Els altres tres interval·ls presenten, en solitari, cadascuna de les tres «virtualitats»: la Sandra, el Ser-

gi i la Sònia. Les accions mudes (la Sandra es toca la cara i xiscla, en Sergi es palpa la cara, la Sònia se l'acaricia, s'abraça) mostren ara la diversa relació dels personatges virtuals amb les identitats que ells mateixos s'han anat bastint.

3. La voluntat de convertir el pas del temps en matèria dramàtica és un dels corrents subterranis que recorren la dramàtúrgia postromàntica. Una voluntat que troba molt diverses plasmacions, des del temps aturat dels drames de Txèkhov, passant pel temps èpic de la *Mare Coratge* de Brecht, que va fent el seu camí de deteriorament i mort a desgrat de la «inconsciència històrica» dels personatges que el viuen i el pateixen, fins al temps personal, metàfora de la mort, de *Krapp: última gravació*, de Samuel Beckett, el ventall de possibilitats és d'una gran amplitud.

Un petit afluent d'aquest corrent subterrani explora un temps concret, biogràfic: el temps del trànsit a l'edat adulta, a la maduresa, el temps de la formació del subjecte. En podríem dir —posats a inventar etiquetes ja no en ve d'una— el «teatre de l'adolescència». Un teatre que tindria una autèntica «peça de culte», una representació arquetípica, en *El despertar de la primavera*, de Wedekind, posem per cas. Un teatre bastant freqüentat, en una altra clau, per les dramàtúrgies anglosaxones contemporànies, des de *A Taste of Honey*, de Shelag Delaney, fins a *The Glass Menagerie*, de Tennessee Williams.

El «teatre de l'adolescència» ha tingut entre nosaltres els seus cultivadors fascinats (en Jordi Mesalles, per exemple, durant un temps), i ha produït flors rares: com aquell esplèndid *No hablaré en clase*, que va marcar els inicis de Dagoll Dagom i de la carrera d'en Joan Ollé, per exemple; o el polèmic *Els Beatles contra els Rolling Stones*, que va

associar Jordi Mesalles amb Miguel Casamayor, un actor i escriptor que protagonitzaria després, amb Teresa Vilar-dell, l'aventura del Teatre del Trànsit, un col·lectiu que des de la seva mateixa denominació acotava com a camp propi l'adolescència.

Aquesta peça de Jordi Sala s'incorpora, sense cap dubte, a aquest corrent. I ho fa des de la perspectiva d'allò que més amunt anomenàvem el «conte moral», una cosa que el singularitza bastant en el context de les escriptures dramàtiques més joves, en general prou escèptiques respecte de les virtualitats ètiques del teatre.

També és veritat que sorprèn, que em sorprèn, la renúncia de Sala a historiar el temps de la seva proposta. Les dues referències que delimiten el marc temporal de la peça, diu l'autor a l'acotació inicial, «poden representar o bé passat i present, o bé present i futur». ³ És tant com dir que els condicionants que ell considera rellevants, en la peripècia del(s) personatge(s), són d'ordre biològic, biogràfic i familiar, per damunt de qualsevol contingència històrica. Em sorprèn, sobretot, perquè els valors positius que posa en joc el seu «conte moral» (voluntat, responsabilitat, treball, vida en parella com a forma de l'equilibri afectiu de maduresa) no em semblen gens inseparables, ni en la seva concreció ni en la seva centralitat axiològica, de la «contingència històrica».

En qualsevol cas Sala es dona a conèixer amb un text d'una notable ambició, i ja anuncia que treballa en una altra peça on la seva voluntat de reflexió ètica es projectaria,

3. No entenc per què no poden representar, també, «passat i futur», sobretot si considerem que en Jordi Sala escriu la seva obra entre els vint-i-sis i els vint-i-set anys, parlant d'uns personatges que passen dels vint als trenta-cinc anys.

ara sí, en un context que va més enllà de l'àmbit personal i biogràfic, que se situa en l'àmbit col·lectiu, i que vol treballar els conflictes que es relacionen amb les ambicions de dominació i de poder.

Potser pel camí de «redescobrir» l'ètica, el teatre de Jordi Sala acabarà retrobant-se amb la política, un camp del qual el nostre teatre contemporani sembla fugir com un gat escaldat de l'aigua.

Jo confesso que no em sabia gens de greu.

JOAN CASAS

BIOBIBLIOGRAFIA

Jordi Sala Lleal neix a Barcelona el 19 d'abril de 1967. Fins als onze anys viu a Sant Adrià de Besòs i el 1978 es trasllada a Lloret de Mar, on residirà fins als vint-i-dos anys. Interessat ben aviat per la literatura, es matricula en les carreres de filologia catalana i espanyola al Col·legi Universitari de Girona, centre aleshores dependent de la Universitat Autònoma de Barcelona. El 1989 s'estableix a Girona, al juny de 1990 es llicencia en filologia catalana, i aquest mateix any inicia la seva activitat docent a la naixent Universitat de Girona. Mentrestant, entre 1989 i 1991, tradueix diversos llibres de literatura juvenil, i s'encarrega, des de l'any 1989 fins a 1992, de la correcció del text i galerades dels onze últims volums de l'*Obra dramàtica completa* de William Shakespeare, traduïda per Salvador Oliva.

La seva primera creació literària serà en el camp de la poesia. A l'octubre de 1990 guanya *ex aequo* el I Premi Mercè Bayona de Poesia de les Planes d'Hostoles, i a l'abril de 1991 apareix el llibre *La sang dels homes* (Poesia dels Quaderns Crema). A partir d'aquest any escriu articles sobre poesia en diverses publicacions (*Revista de Girona*, *Revista de Catalunya*, *Catalan Review*), i un treball sobre la poesia de Josep Carner guanyarà al desembre de 1992 un premi d'articles adreçat als escriptors joves convocat per

la revista *Serra d'Or*. Aquest mateix any comença una tesi doctoral sobre l'obra poètica de Carner, i la seva tasca docent a la Universitat de Girona el porta a especialitzar-se en el camp de la teoria i la crítica literàries.

També el 1992, un creixent interès pel teatre el duu a participar en un curs d'interpretació a l'escola El Galliner de Girona i en un altre d'escriptura dramàtica. Fruit d'aquesta seducció, comença a fer unes primeres temptatives d'escriure textos teatrals. Durant sis mesos de 1993 escriu una columna setmanal a l'actualment desaparegut *Nou Diari* de Girona; el 17 de juliol d'aquest mateix any es casa amb Francesca Bartrina; i per Nadal comença a escriure *Quan arriba el migdia*, obra que enllestirà a final d'estiu de 1994. Poc després, passa una temporada a la Universitat de Birmingham, Anglaterra, on ampliarà els seus estudis sobre teoria literària contemporània.

Al desembre de l'any 1994, *Quan arriba el migdia* guanya el Premi Nacional Ignasi Iglésias de textos teatrals inèdits.

QUAN ARRIBA EL MIGDIA

OBRA EN VUIT ESCENES
I CINC INTERVALS

*Per la Xesca,
i per en Cipri, en Pep i en Salvador,
amb gratitud.*

PERSONATGES

SÒNIA

SERGI

SANDRA

MARTÍ, *marit de SÒNIA*

MARTA, *companya de SERGI*

MARCEL, *marit de SANDRA*

ALBERT, *nòvio de SÒNIA*

AGNÈS, *coneguda de SERGI*

ADRIÀ, *amic de SANDRA*

PARE

MARE

ALBERT i ADRIÀ estaran representats pel mateix actor, que durà uns pantalons texans i una samarreta amb el lema Carpe diem. AGNÈS portarà un tall de cabells semblant al d'aquest actor, i anirà vestida amb una faldilla texana curta i la mateixa samarreta.

LLOC

Una ciutat indeterminada de Catalunya. Totes les escenes són interiors.

TEMPS

Les escenes 2, 3 i 7 se situen temporalment quinze anys abans de les escenes 1, 4, 5, 6 i 8. En aquestes dues dates, que poden representar o bé passat i present, o bé present i futur, els personatges axials, SÒNIA, SERGI i SANDRA, tenen vint anys i trenta-cinc respectivament. Els intervals se situen en un temps indefinit entre les dues dates.

ESCENARI

Estarà dividit en quatre espais delimitats per l'enfocament dels llums, de manera que en cada una de les escenes només s'il·luminarà un dels quatre espais mentre la resta de l'escenari estarà a les fosques o en penombra. Un d'aquests espais ocuparà tota la meitat posterior de l'escenari, mentre que la meitat davantera es dividirà en tres espais més petits, un a l'esquerra, un a la dreta i un de central (els termes «esquerra» i «dreta» s'utilitzen prenent el punt de vista de l'espectador com a referència).

A l'espai posterior, SÒNIA, SERGI i SANDRA tenen vint anys; als espais davanterers en tenen trenta-cinc. ALBERT, AGNÈS, ADRIÀ, el PARE i la MARE només apareixen a l'espai posterior; MARTÍ, MARTA i MARCEL, només als davanterers.

ESCENA 1

SÒNIA i MARTÍ, a l'espai davanter central de l'escenari, estirats sobre un llit de matrimoni. SÒNIA du una camisa de dormir de color vermellós: és atractiva. MARTÍ, aproximadament de la mateixa edat, porta un pijama de color blau. Al costat del llit hi ha una tauleta amb un parell o tres de llibres, unes ulleres i un telèfon.

SÒNIA: Aiii! (Estira els braços.) Si sabessis com estic de cansada, avui...

MARTÍ: Què?

SÒNIA: ¿Com que què? Que estic cansada.

MARTÍ: Ja, però ¿què? Si sabés com estàs de cansada, avui, que ja ho sé, prou que ho veig, ¿què? Què passaria?

SÒNIA, dubtant, i després adoptant una veu de nena: Que em cuidaries. Em faries manyagues, m'acariciaries, em faries petonets, tendreses...

MARTÍ: ¿Res més?

SÒNIA: Sí, (canviant de veu:) després m'acariciaries els pits, me'ls petonejaries, em pessigaries el cul, em tocaries aquí...

MARTÍ: D'acord! (Amb veu maliciosa:) Per què no comencem pel final? (Li posa la mà sobre el sexe. SÒNIA riu.) ¿Encara estàs cansada?

SÒNIA: Mmmm... Se'm va passant.

MARTÍ: Ho sabia.

SÒNIA, amb to irònic, fent broma: Masclista. Els homes us penseu que teniu un gran poder sobre nosaltres les dones, que som febles i vulnerables. Tots els homes...

MARTÍ: Ja ho sé, tots els homes som iguals. (Riu. Silenci breu.) ¿Vols jugar, Sònia?

SÒNIA: Sííí!

MARTÍ: No, dona, no! No vull dir això, ara, vull dir...

SÒNIA: Oh!

MARTÍ: ...vull dir si vols fer un joc.

SÒNIA, *fingint veu d'avorriment*: Quina mena de joc?

MARTÍ: Un joc que es tracta d'endevinar què pensa l'altre.

SÒNIA: Uf. Quina gran imaginació, que divertit, que...

MARTÍ: Va, que sí que és molt divertit. ¿T'explico com va?

SÒNIA: Vinga.

MARTÍ: Molt bé. Mira, jo te tinc la mà aquí, ¿no? Doncs ara tu has de pensar en una paraula, una sola, ¿eh?, relacionada amb això, amb la situació, i jo l'he d'endevinar.

SÒNIA, *irònica*: Que divertit!

MARTÍ: Que sí que ho és. Ah, i m'has de dir per quina lletra comença la paraula que has pensat, ¿d'acord? Juguem?

SÒNIA: Juguem-hi, va. Vejam... (*Pensa uns instants.*) Ja està.

MARTÍ: ¿Ja està, ja la tens?

SÒNIA: Sí.

MARTÍ: Perfecte. ¿Per quina lletra comença?

SÒNIA: Mmm... Per ce.

MARTÍ: Per ce?

SÒNIA: Sí, per ce.

MARTÍ, *amb cara de sorprès*: Carai, si que m'ho has posat fàcil.

SÒNIA: Ah, sí? Dignes.

MARTÍ: Cony.

SÒNIA: Burro! (*Li treu la mà de sobre i es fa l'enfadada. Després riu.*) ¿No t'ho deia, jo, que tots sou iguals?

MARTÍ, *fingint una veu dolguda*: Home, és que semblava tan clar...

SÒNIA: Va, torna-hi.

MARTÍ, *després de pensar uns segons*: Si no és... si no és... deu ser... (*somriu maliciosament*) ...conill!

SÒNIA, *sospirant fonament*: No s'hi pot fer res.

MARTÍ: Tampoc? Vaja. Calent? (SÒNIA *va fent que no amb el cap a cada proposta.*) No. Calefacció? No, tampoc. Ja està, calces! No. Cam... con... car... Espera. (*Es posa les ulleres i agafa un llibre de la tauleta.*) Vejam. Tu digue'm quan l'encerto. Ca, cabal, càbala, cabaler, cabalera, cabalista, cabalístic, cabalísticament, ¿per cert, no serà caníbal?, cabalós, cabana, cabaner...

SÒNIA: (*Riu.*) Jo de tu aniria cap a «co».

MARTÍ: Ah, d'acord. Mmmm... Coa, ¿què deu ser això?, coacció, coaccionador, coaccionar, ¿segur que no és cony?, coactiu, coadjutor...

SÒNIA: «Cor». Ce, o, erra.

MARTÍ: Ah. Coracoide, corada, coradella, si n'hi ha de noms estranys, coragre...

SÒNIA: Tanoca. Mira que n'ets, Martí. Cor! Cor! La paraula era cor!

MARTÍ: Cor? ¿Vols dir...? (*Dubta un moment. Després somriu.*) ¿I què hi té a veure, el cor?

SÒNIA: Uf. (*Li treu la mà de sobre.*) Tots els homes... (*Riuen.* MARTÍ *deixa les ulleres i el llibre sobre la tauleta.*)

MARTÍ: Va, ara fem-ho al revés.

SÒNIA, *fent broma*: Mira, Martí, si el que vols és fer servir això perquè jo...

MARTÍ: No, no, de debò, va, posa'm la mà aquí (*li agafa la mà i se la posa damunt del membre*) i digues. Comença per pe.

SÒNIA: Polla.

MARTÍ: Marrana.

SÒNIA: «Marrana» no comença per pe.

MARTÍ: No, vull dir marrana tu, marrana.

SÒNIA: No, si jo per mi no, és que estic segura que era el que estaves pensant. M'he posat en la teva psicologia masculina.

MARTÍ: Dona, podies haver dit penis.

SÒNIA: O sigui que l'he encertada.

MARTÍ: Doncs no. Passió. Era passió.

SÒNIA: Ja.

MARTÍ: Que sí. Un penis penetrant ple de passió. (*Riuen.*)

SÒNIA: Tornem-hi.

MARTÍ: ¿Un altre cop?

SÒNIA: Sí. (*Li agafa la mà i se la posa sobre el pit.*) Digues.

Comença per ve baixa.

MARTÍ, *somrient lleument*: Voluntat.

SÒNIA: Sí.

MARTÍ: T'estimo.

SÒNIA: Jo també.

Silenci llarg. SÒNIA recolza el cap sobre el pit de MARTÍ, i ell li acaricia la galta.

MARTÍ: Sí, et veig una mica cansada, avui. ¿Com és?

SÒNIA: Mira.

MARTÍ: ¿Com ha anat la feina? No me n'has dit res, avui.

SÒNIA: Bé... mira. Hi ha un munt de papers que no crec que mai m'arribi a treure de sobre. M'inunden. Quan me'ls miro em poso a cent. Això és el pitjor de tot, és el que menys m'agrada. La burocràcia, oh! A part, un pare s'ha tornat a queixar, ¿saps de qui?, de la Isabel, com sempre. No sé què en farem, d'aquesta. Ella sola porta més problemes que tots els altres junts.

MARTÍ: Tot com sempre, vaja.

SÒNIA: Sí, tot com sempre. (*Silenci.*) No, no és això. No sé, no vull pensar-hi, vull separar les coses, ja ho saps, vull separar allò d'allà d'això d'aquí. Però em torna. Potser millor que t'ho digui. (*El mira.*)

MARTÍ: Què passa?

SÒNIA, *sospira*: El metge ha dit que a l'Isidre, ¿te'n recordes que te'n vaig parlar?, doncs que a l'Isidre no li queda gaire. Que uns mesos, fins allà Nadal, si tot va... bé. Quina ironia, si tot va bé, ha dit. És progressiu, no hi ha res a fer, i és molt ràpid. (*El torna a mirar.*) He de parlar amb els pares. (*Sospira. MARTÍ li acarona la galta.*)

MARTÍ: ¿Quan ho faràs, Sònia, ja ho saps?

SÒNIA: Demà, crec. Millor aviat, com més aviat millor. Sí, és millor fer-ho aviat, és millor, i ja està. (*Silenci breu.*) Sí, és millor.

MARTÍ: ¿Has de ser...?

SÒNIA: És clar, per això em paguen. (*Reflexiona un instant.*) Sí, és millor fer-ho demà, i ja està.

MARTÍ: ¿Com et sents?

SÒNIA: Fatal.

MARTÍ: Els pares...

SÒNIA: No, no, els pares rai. No, no és veritat, pobra gent. Vull dir que per mi només és cosa de mitja hora, amb ells. Per mi rai, això de dir-ho als pares. Fet i fet... Però és...

MARTÍ: És l'Isidre.

SÒNIA: Sí.

Pausa. Després MARTÍ fa un lleu somriure.

MARTÍ: Com ets.

SÒNIA: Com sóc. ¿Com sóc?

MARTÍ: Sempre et passa el mateix. ¿O és que ja no te'n recordes de l'Ignasi? ¿I de l'Ismael? Sempre et passa el mateix. Sempre t'encarinyes dels més fotuts. És com si...

SÒNIA: És clar. Dels més febles. Això es nota. Dels més febles, i després... Quina putada. (*Sospira.*) En fi, es veia venir, es veia venir. Quina putada. (*Sospira. Després, silenci.*) Val més que dormi, demà serà heavy.

MARTÍ: Sí, val més. Apa, dorm. (*Li fa un petó.*) Dorm, i descansa. Bona nit.

SÒNIA: Bona nit. (*Es tapa amb els llençols.*) Bona nit.

MARTÍ: ¿Et fa res que tingui el llum obert una estoneta més?

SÒNIA fa que no amb el cap, MARTÍ agafa un llibre, es posa les ulleres i comença a llegir. Després SÒNIA s'incorpora.

Què passa?

SÒNIA: Res, vull parlar una mica més. Això...

MARTÍ: Això de l'Isidre t'ha trasbalsat.

SÒNIA: Sí, molt, és clar. Però és que... (*MARTÍ torna a deixar el llibre a la tauleta.*) Ostres. Quan passa una cosa així me'n recordo de tantes coses.

MARTÍ: De què? ¿De quines coses?

SÒNIA: No sé, de moltes. De coses passades. Vull dir fa molt. Me'n recordo de mi, de quan era una nena, de tot això. De la meva mare. Del meu pare. (*Reflexiona uns moments. Després parla amb més energia.*) Saps?, no la canviaria per res. M'agrada molt, aquesta feina.

MARTÍ: Ja ho sé.

SÒNIA: Ja ho sé que ho saps, però vull dir molt. Molt i molt. Sí, (*somriu*) a la facultat ho tenia molt clar, que volia dedicar-m'hi, a l'educació especial. Des del comen-

çament. I ara, des del dia que vaig agafar la direcció de l'escola, no sé, n'estic contenta, no, no vull dir el càrrec, que estúpid, no, vull dir que a vegades encara em fa por la responsabilitat, però n'estic contenta, de la feina que fem, no ho canviaria per res, no. Estic satisfeta. (*Sospira.*) Encara que ara hi hagi això de l'Isidre. Estic contenta de com ho estem fent. Sí, molt. Però, ostres, per què sempre m'hauré d'encarinyar massa. Sí, sí, tens raó, dels més fotuts, que dius tu. (*Sospira. Pausa breu.*) Em sento una mica com una nena, ara, i em passen moltes coses pel cap. El meu pare.

MARTÍ: El teu pare.

SÒNIA: Sí, el meu pare. Saps?, jo crec que en el fons el meu pare era feble. De fet, saps?, crec que jo ho sabia, vull dir que... ho intuïa, no sé, jo el veia una mica així, sí, feble. O potser no, potser no, potser m'ho semblava, només, potser era només que m'ho semblava. Va, tant és.

MARTÍ: ¿Vols dir, el teu pare? Vull dir...

SÒNIA: ¿Vols dir la meva mare?

MARTÍ: Sí, sempre dius...

SÒNIA: Sí, és clar, és veritat, tens raó, la meva mare molt més, uf, i com. Ho tinc clar, això. I jo, que petita que era!, se'm despertava com un instint estrany i la volia protegir. De fet...

Sona el telèfon. Callen. SÒNIA mira MARTÍ interrogativament.

MARTÍ: No cal, és molt tard. Es deuen haver equivocat.

El telèfon sona insistentment, i després deixa de sonar. SÒNIA badalla, i MARTÍ li passa la mà per sobre l'espatlla.

FOSC

INTERVAL 1

Penombra. SÒNIA, sortint de l'espai davanter de l'escenari, i SERGI, sortint des del posterior, caminen lentament l'una cap a l'altre. Van vestits, respectivament, com en les escenes 1 i 2. Quan són davant per davant, es miren fixament durant uns segons. Després cada un se'n va per un costat diferent. Fosc.

ESCENA 2

Part posterior de l'escenari. SERGI i AGNÈS en una sala d'estar, amb un sofà i dues butaques sobre una catifa, i una tauleta amb un cendrer. SERGI du una camisa i pantalons texans, i porta ulleres. Estan asseguts al sofà.

SERGI: «Carpe diem». Un missatge clàssic i universal, dels que no moren mai. ¿On te la vas comprar?

AGNÈS: En una botiga de Pals. Necessitava una samarreta, i aquesta anava tirada de preu. (*Silenci breu.*) O sigui que el freqüentes molt, El Got.

SERGI: Psè. Quan toca metafísica, sobretot.

AGNÈS: Què?

SERGI: Dic que quan toca classe de metafísica. En Quintanas és un malson. Un vell decrèpit. Un avorriment, un fàstic. No el suportó. Només parla de coses... intangibles. És clar que això és la metafísica, diu. Diu ell. Jo què sé. Ell sí que és metafísic, és com una essència immutable, ha, ha. No canvia mai de to de veu. Quina llau-na. Si ell és la metafísica, la metafísica és una cosa vella, antiga, arcaica... decrèpita. Sí, decrèpita.

AGNÈS: Et deia que si hi vas molt, al Got.

SERGI: Ja, sí, sobretot durant l'hora de metafísica. M'agrada més El Got que no pas la metafísica que explica en Quintanas. Està prou bé, El Got: la cervesa és molt bona. Ah, i a més a més, al Got, en Quintanas no hi és mai. Vaja, jo no me l'hi he trobat mai. Un dia, recordo que en Quintanas va preguntar a classe (AGNÈS *sospira*): què és una cervesa? Sí, sí, de debò, va preguntar ¿què és una cervesa? I després va matisar (*fingint una veu ronca*): «quiereo decir» (parla en castellà) «¿qué es *conceptualmente* una cerveza?» Tota una classe parlant de la cervesa. Que si els anglesos en diuen *beer*, però també tenen la *ale*, que és la cervesa negra (per cert, que a mi no m'agrada gens, la cervesa negra), i encara en tenen de més tipus: la *lager*, la *bitter*, la *mild*, jo què sé. I que això era una prova que per als anglesos el concepte de cervesa havia de ser necessàriament diferent del nostre, perquè la seva experiència empírica del que és una cervesa també és diferent de la nostra. I que per tant també ho havia de ser l'ens, el concepte, perquè cap concepte no recolza pas en el buit, no et pensis, sinó que és una generalització que fem a partir del nostre coneixement de totes les cerveses del món.

AGNÈS: ¿Tens una cervesa? Tinc set.

SERGI, *que reflexiona sense mirar* AGNÈS: ¿I saps què va passar, després, en aquella classe? Jo, que n'estava fins al capdamunt, i que encara no sabia com les gastava en Quintanas, li vaig dir: «La cervesa que donen al Got, ¿entra dintre de la categoria, o el concepte, universal de cervesa, o un anglès consideraria que allò més aviat és, no sé, vi, o aigua bruta?» Ha, ha, com es va posar, el vell decrèpit. (*Mira AGNÈS.*) Saps què em va dir? Ho saps?

AGNÈS, amb veu de resignació: No, no ho sé, com vols que ho sàpiga.

SERGI: Em va dir que, «de graciosos», ja n'estava tip, i que jo sens dubte pertanyia a la categoria universal «de los graciosos, no, mejor dicho», va rectificar: «a la categoría universal de los cretinos», d'entre els quals jo n'era un representant exemplar. Ha. I que ja podia escampar la boira. Me'n vaig anar al Got. Des d'aleshores, això devia ser fa uns... tres mesos, només hi he anat una vegada, a la classe d'en Quintanas, i encara vaig seure a l'última filera. Sempre vaig al Got, sol, i m'espero fins a l'hora de lògica. M'agrada molt més, la lògica. No sé, potser és que m'estimo mil vegades més la Darnius que no pas en Quintanas. Ah (*sospira*), i a més a lògica hi ha la Désirée.

AGNÈS: Sergi, sisplau, ¿tens una cervesa? O qualsevol cosa per veure. Em moro de set. Hòstia, quina calor.

SERGI: No, ho sento. La nevera és buida. Només aigua de l'aixeta, però no serà fresca.

AGNÈS: Deixa-ho córrer.

SERGI: No fa pas tanta calor, avui, però. Hi ha dies que en fa més.

AGNÈS: Sí, és clar. També hi ha dies que en fa menys.

SERGI: Que bonic que ens hàgim trobat, ¿oi? Vull dir que ens hàgim conegut. És bonic. Bé, més que bonic, és curiós, és... sorprenent.

AGNÈS: Tio, què té de sorprenent?

SERGI: Sí, dona, sí que n'és. La vida sempre ofereix aquestes sorpreses. Fa dues hores, no ens coneixíem. Tu no sabies res de mi, ni de la meua existència tan sols, ni jo de la teua. L'un per a l'altre no existíem. (AGNÈS es belluga al sofà, incòmoda.) I ara, ja ho veus: l'un per a

l'altre existim. Som. En certa manera, ara existim més que no pas abans. No sé, potser no. Però si més no ara existim l'un per a l'altre, i abans no. La vida és plena de camins: a mesura que caminem, n'anem descobrint de nous. ¿Tu creus en el destí, Agnès?

AGNÈS: Com?

SERGI: Que si creus en el destí. La pregunta és important, no és pas cap bestiesa. La vida és plena de camins, d'acord, però aquests camins ¿ja estan escrits prèviament, i nosaltres l'única cosa que fem és descobrir-los, o bé no hi ha res de predestinat i anem trobant camins per atzar? Aquesta és la qüestió. I és molt important. ¿Ho veus?

AGNÈS: Joder. (*Bufa.*) No, no ho veig.

SERGI: Sí, dona. La qüestió és important: no és pas com la metafísica d'en Quintanas, no, i ara, té implicacions pràctiques i concretes. Un exemple. Nosaltres ens hem trobat, ¿no? Hem coincidit al Got, tu em miraves, jo t'he mirat, hem xerrat i t'he dit «vine a casa» perquè em sentia molt bé parlant amb tu. No?

AGNÈS: Sí, suposo.

SERGI: Molt bé. Doncs, tot això, que tu i jo siguem aquí xerrant agradablement, ¿estava predestinat? ¿Havia de passar, això, i havia de passar així?

AGNÈS: I què collons importa? Ara som aquí, i prou.

SERGI: No, no, sí que és important. Per exemple, tu ets una noia molt simpàtica, m'agrada parlar amb tu i crec que podem arribar a ser bons amics. Però (*s'incorpora en el sofà*) si la nostra trobada estava predestinada, això podria voler dir, potser, que tu jugaràs un paper important en la meua vida. No sé quin, però segur que seria important.

AGNÈS: I jo què vols que et digui, tio. Jo què sé.

SERGI: Ja, és que aquesta és una qüestió filosòfica transcendental. És el centre de tot.

AGNÈS: ¿Vols dir?

SERGI: Sí, sí, i tant. N'estic convençut. (*Silenci breu.*) Bé, doncs el que et volia dir és que és molt bonic que ens hàgim trobat. De seguida he vist que eres una persona en qui podia confiar.

AGNÈS: De veritat?

SERGI: Sí, sí, de debò, t'he vist i m'he dit: «Aquesta noia val molt». I he pensat, té una boca molt maca i segur que deu ser interessant parlar amb ella.

AGNÈS: ¿Tinc la boca maca, tu creus? (*Somriu, se li acosta i mira al voltant.*) ¿No hi ha ningú més?

SERGI: ¿Vols dir aquí a casa? No, ara no. La meva germana es passa tota la setmana a fora, només torna els caps de setmana, i encara, i la mare no sé on és. Deu haver anat a comprar. (*Mira el rellotge.*) Ui, a aquesta hora no hi és mai. Es passa tota la tarda a fora. No li agrada estar-se a casa, se sent tancada.

AGNÈS: ¿I el teu pare?

SERGI: El pare? El pare... no viu amb nosaltres.

AGNÈS: Ah, no?

SERGI: Estan separats, el pare i la mare. (*Silenci breu.*) El veig poc, el meu pare.

Silenci. SERGI reflexiona amb la mirada a terra, i AGNÈS se li acosta més i li parla amb la galta recolzada sobre el respall del sofà.

AGNÈS: ¿O sigui que t'agrada la meva boca, dius? ¿Creus que els meus llavis són... sexis?

SERGI: Sí, tens una boca molt maca, molt macos els llavis.

Saps, em recorden els de la Désirée. Quins llavis que té, la Désirée. Mmmm. Carnosos i sensuals, sembla que diguin «menja'm, devora'm». Mmmm. (*Silenci breu.*) El pare també té uns llavis gruixuts, amb molta carn. No sé, potser quan sigui més gran jo els tindrè iguals. (AGNÈS *el mira estranyada.*) Per cert, ¿quants anys tens?

AGNÈS: Vint-i-quatre.

SERGI: Carai, jo en tinc vint. Quatre menys. Què estudies?

AGNÈS: No estudio res.

SERGI: Ah, no?

AGNÈS: No, treballo.

SERGI: Ah.

AGNÈS: Sóc la dependenta de la perfumeria que hi ha al costat del Got. ¿No m'hi has vist mai?

SERGI: Ara que ho dius...

AGNÈS: Avui al migdia, quan hem tancat, he anat a fer una cervesa. Tinc la tarda lliure.

SERGI, *ensumant*: Sí que fas olor, sí.

AGNÈS: De cervesa?

SERGI: No, de perfum. Carai, aquesta feina sí que és... tangible.

AGNÈS: No és pas que m'agradi. Però d'alguna cosa s'ha de viure.

SERGI: Ja. Al pare tampoc no li agrada gaire, la feina que fa. Treballa en una gestoria. La renda, i coses així. En aquesta època de l'any tenen molta feina. (*Silenci breu.*

AGNÈS *s'aixeca una mica la faldilla.*) L'enyoro molt, el pare.

AGNÈS: És clar. Sergi (*amb veu tendra*): ¿saps que...?

SERGI, *sense mirar* AGNÈS: Sí, l'enyoro molt. (AGNÈS *es va incorporant i separant de SERGI mentre aquest parla.*) De fet, l'he enyorat sempre. Sí, fins i tot quan vivia amb nosaltres. La Sílvia (la Sílvia és la meva germana), doncs

la Sílvia diu que mai no va estar per nosaltres, que és un bandarria i que ell té la culpa del que li passa a la mare. Però... no sé. No sé. (*Mira* AGNÈS.) Ets una bona amiga, en tu sé que puc confiar. És bonic que et pugui explicar aquestes coses. (*Sospira*.) No era mai a casa. Tot el dia a fora. La mare sempre deia que estava treballant. Bé, al final no, al final ja no ho deia, això. Cap al final ella també ja deia que era un bandarria, i que vés a saber on devia ser, i amb qui. (*Silenci breu*.) Però ara, ¿saps?, estic content, perquè últimament ens veiem més. La mare em fa crits cada cop que el veig. Sobretot si... (*Mira* AGNÈS.)

AGNÈS: Sobretot si.

SERGI: ¿Et puc confiar una cosa molt, molt important? Un secret.

AGNÈS, *molt seca*: Sí, és clar, tio, tot el que et dongui la gana.

SERGI: La meva mare... beu. Vull dir, beu molt. Alcohol.

AGNÈS: Uf.

SERGI: Aquestes coses no les puc explicar a ningú. Ja m'entens. De vegades em sento tan sol. La Sílvia sí que s'ho ha muntat bé. És molt fàcil, això de defensar la mare des de lluny. No ha de suportar tot el que jo li suportó.

AGNÈS: Uf. (*S'aixeca i s'asseu en una butaca. Treu una cigarreta i comença a fumar*.)

SERGI: Preferiria viure amb el pare, ara. No sé, així potser... ens comunicariem més, ens podríem comunicar més. No sé. Bé, des que he conegut la Désirée, és diferent. Ara m'agradaria viure amb ella. Que bo que seria. És... és... tan...

AGNÈS: ¿És la teva nòvia? ¿Te l'has tirat?

SERGI: No, què dius! Ja m'agradaria, ja; vull dir, que fos

la meva xicota. M'encantaria. Ui, no (*riu*), ni tan sols hi he parlat gens. Només dues vegades he gosat adreçar-m'hi. La primera, després d'una classe, fa mesos, li vaig dir: «Quina sort que tens de no tenir en Quintanas de professor!», i em sembla que em vaig posar vermell com un tomàquet. No em va poder contestar, perquè en aquell moment passava per darrere meu, precisament, ¿saps qui?: en Quintanas. Quina mirada em va fer. I l'altre dia, que portava una faldilleta curteta (la Désirée, vull dir, no en Quintanas), uf!, quines cames!, era a la classe de lògica, i jo vaig perdre de vista la lògica, el món i tot. No me les podia deixar de mirar, i ella crec que se'n va adonar, i jo li vaig dir no sé què per dissimular, no me'n recordo, no sé ni què li vaig dir sobre aquell parell d'enunciats lògics que eren molt llargs i atractius, i ella es va posar a riure.

AGNÈS, *que s'incorpora en la butaca i s'aixeca una mica la faldilla*: Què deu tenir aquesta que no tingui jo?

SERGI, *sense adonar-se'n*: Quines cames. (*AGNÈS sospira*.)

És... preciosa. Senzillament preciosa. ¿Saps què significa Désirée, no? Que estúpid que sóc, no gosar dir-li res.

Així no hi ha manera. A aquest pas, mai no parlarem.

AGNÈS, *aixecant-se exageradament la faldilla*: Quina calor.

SERGI: És realment bonica. I riu molt, prou que m'hi fixo.

Segur que és molt i molt simpàtica.

AGNÈS, *enfadada*: Tio, com no et llencis més amb les dones. (*A part*.) Tan bo que està, el gamarús.

SERGI: Sí, tens raó, m'hi hauria de llançar més. No sé, no puc. (*AGNÈS recolza el cap sobre el braç de la butaca, deixa d'escoltar i mira cap a un altre lloc*.) Em sento incapaç. Tinc com una mena de... no sé, com si alguna cosa interna em digués «no, no, no ho facis», o més ben dit, «no

ho pots fer». És terrible. (AGNÈS *mira el rellotge.*) Ho he intentat tantes vegades, d'acostar-m'hi, a la Désirée, i dir-li «noia, ¿saps que ets molt maca i que m'agrada molt?», o potser seria millor dir-li «¿anem a fer una cervesa al Got? Jo ara tinc en Quintanas, i passo d'ell». (*S'estira al sofà, amb la cara mirant al sostre.*) No sé, no sé per què em passa, per què tanta por d'acostar-m'hi. (*Silenci breu.*) Ha, l'altre dia vaig veure una pel·lícula on sortia un home que era allò que es diu un tipus dur, i que feia el que volia amb una dona. Guapíssima, era l'actriu. Vaig pensar: «Com aquest, hauria de fer jo. Això li hauria de dir a la Désirée.» ¿Saps com s'ho feia? Mira, t'ho repeteixo exactament igual, perquè vegis quin *savoir faire*. (*Adopta una veu més greu.*) Nena, estàs de sort, avui tu i jo farem l'amor.

AGNÈS *s'incorpora d'un salt i mira SERGI molt sorpresa. Tot el que fan i diuen tots dos a partir d'ara té un marcat to de farsa; es va accentuant la cosa grotesca fins a l'entrada en escena de la MARE.*

SERGI: Que bona que estàs; prepara't, que et faré vibrar tot el cos, de dalt a baix, des del cap fins al dit petit del peu. (AGNÈS *apaga la cigarreta enèrgicament i s'aixeca de la butaca.*) Et faré somiar, nena, et duré al cel.

AGNÈS: Oh, sí!

SERGI: ¿Tens ganes que et toqui, eh, que et magregi tota i que t'ho faci passar bé, no?

AGNÈS: Sí!

SERGI: Tens ganes que et faci sentir dona, ¿veritat?

AGNÈS: Sí!

SERGI: Apa, nena, treu-te les sabates.

AGNÈS: Sí, sí. (*Es treu les sabates ràpidament.*)

SERGI: I ara, nena, treu-te la samarreta.

AGNÈS: Sí, sí. (*Es treu la samarreta i es queda en sostenidors.*)

SERGI: Així m'agrada. I aquesta faldilleta, aixeca-te-la fins a la cintura, vinga, si vols que et faci al·lucinar.

AGNÈS: Oh, sí. (*S'aixeca la faldilla fins a la cintura.*)

SERGI: Molt bé, nena, no està gens malament, això. I ara descorda't els sostens. No, espera, ja te'ls trauré jo.

AGNÈS: Sí, sí, va!

AGNÈS *va cap al sofà, es posa damunt de SERGI amb la faldilla aixecada i comença a petonejar-lo i a desvestir-lo furiosament. SERGI s'hi resisteix dèbilment, i a poc a poc va cedint.*

SERGI: Però, però, què fas? Agnès, Agnès, què fas?

AGNÈS: Sergi, que bo que estàs, que guapo...

SERGI: Però... jo... no, Agnès, no...

AGNÈS: Sergi, guapíssim...

SERGI: No, Agnès, jo... sóc verge...

AGNÈS: Això es cura aviat...

SERGI: Però... jo... Désirée... Agnès... no, Agnès, escolta, espera, ets molt maca, però... escolta, no et vull ofendre, però...

AGNÈS *continua abraçant i besant SERGI, que va deixant de resistir-s'hi. En la mateixa posició, amb la faldilla per sobre, AGNÈS comença a fer moviments pelvians. Els sospirs de tots dos són cada cop més forts fins que arriben a l'orgasme, primer AGNÈS i després SERGI. Després, ella reposa sobre ell.*

AGNÈS: Sergi... ja em pensava que no...
SERGI: Uf. Uf.
AGNÈS: Mmmm. Guapo.
SERGI: Era... ha estat...
AGNÈS: Mmmm.
SERGI: Carai, no hauria dit mai que la primera... no hauria dit mai que...
AGNÈS: Mmmm.
SERGI: Jo, és que jo gairebé... gairebé no he fet res... vull dir... no sé... uf.

Se sent un cop de porta i entra la MARE, d'uns cinquanta anys, visiblement èbria. SERGI es treu AGNÈS del damunt i intenta vestir-se, i AGNÈS no és a temps de posar-se la samarreta.

MARE: Bandarra! Ets un bandarra, igual que era el teu pare!
Surt d'aquí, puta!
SERGI: Mare...
MARE: Bandarra! Tu aquí cardant amb aquesta puta, i el teu pare mort!
SERGI: Mare...
MARE: Mort! Puf! El cor li ha fet: puf! I apa, al canyet!
(*Riu històricament.*) Bandarra!
SERGI: El pare... No... el pare...
MARE: Mort! (*Riu i després esclata a plorar.*)
SERGI: No... el pare...

FOSC

ESCENA 3

Part posterior de l'escenari. SANDRA està asseguda en una butaca de la mateixa sala d'estar de l'escena 2. Porta uns pantalons blancs i una camisa de quadres per sobre els pantalons. Té la mirada perduda. Passen uns segons, i després entra la MARE, vestida de negre, que s'asseu en l'altra butaca.

SANDRA: ¿Ja has pensat com ho pagaràs?
MARE: No és el moment.
SANDRA: Ah, no? ¿I quan, doncs? ¿Quan estigui podrit?
MARE: Sandra! No sé... no sé... com pots... (*Silenci breu.*)
No és el moment.

SANDRA desvia la vista, molesta. Pausa. Després, la MARE comença a plorar.

SANDRA: Mare. (*Silenci.*) Mare.
MARE: Què!
SANDRA: No cal plorar tant, mare. Ja ho sabíem. Ja ho sabies. El que és estrany és que hagi durat tant.
MARE: No és veritat, això. Sempre... sempre que hi ha vida hi ha esperança, jo no l'he perduda mai, no he...
SANDRA: Mentida.
MARE: És la veritat! Jo sempre he tingut una esperança, petita, però sempre he guardat una esperança, encara que no t'ho digués, què volies que t'ho digués, ja sé...
SANDRA: No comencis...
MARE: ...què m'hauries dit, prou...
SANDRA: ...amb les teves històries, no...
MARE: ...que et conec, sí, ja ho sé...

SANDRA: ...comencis a inflar-me el cap, n'estic...

MARE: ...però jo bé que conservava...

SANDRA: ...farta d'això, n'estic...

MARE: ...l'esperança.

SANDRA: ...ben farta! (*Silenci.*) Ho sabies, mare. Ho sabíem totes dues. (*La MARE fa un gest de menyspreu.*) Ara ja està. (*Silenci.*)

MARE: No sé com... parles com si... De vegades, no sé, ets com... (*amb un to falsament exagerat:*) com un monstre. (*SANDRA té la mirada perduda.*) És dur dir-ho, no et pensis, és dur que li tingui de dir una cosa així a la meva filla, a la meva pròpia filla, però és que així m'ho fas dir, ets com un monstre.

SANDRA: Jo no et faig dir res. La teva boca és teva.

MARE: Sí que m'ho fas dir, sí, amb la teva actitud, aquesta actitud, mira't, quin monstre, si et veiessis, aquí asseguda, posa't bé la camisa (*allarga la mà per posar-li bé la camisa i SANDRA la hi rebutja amb la seva*), aquí asseguda i parlant així del teu pare que només fa unes hores que... (*Torna a plorar.*) El teu pobre pare... pobret...

SANDRA: El pare feia molts mesos que no era gaire res més que un vegetal, i tu ho saps, mare. No em vinguis...

MARE: Calla! El teu pare... pobret...

SANDRA, *amb veu sarcàstica*: Té pebrots, la cosa. Ja l'hi podies haver demostrat abans, aquest gran amor que ara resulta que li tens, quan era viu, abans de posar-se malalt.

MARE, *mirant SANDRA amb un fals posat d'indignació*: Què dius, bruixa? Què... Com... com pots... com, què dius?

SANDRA: Res, mare. Era broma.

MARE: No sé com... Broma... No, això no és broma. Hi ha coses que no se'n fa broma, bèstia, hi ha coses que no... ¿Sempre has de fer broma, tu? Sempre? ¿Sobre...

tot? ¿No pots respectar res? El teu pobre pare... (*Torna a plorar.*) Ai, pobret... ai, quina pena, pobret... i què faré jo ara, pobra de mi, què faré... (*SANDRA fa cara d'estar-ne tipa.*) Què faré jo ara...

SANDRA: Mare, és el pare, que s'ha mort, no tu.

MARE: Sí, i els que quedem encara patim més. Pobra de mi, què faré...

La MARE plora i diu coses inintel·ligibles; SANDRA es repenja a la butaca. Després, la MARE es va assossegant i torna a parlar, sense mirar mai SANDRA. SANDRA, a partir d'ara, parla amb veu indolent i fa una cara inexpressiva. Tampoc no mira mai la MARE.

Vam ser feliços, ¿oi? Vull dir tots quatre. Fa anys. Vam ser feliços. Quan la Sílvia encara era una nena.

SANDRA: Sí, molt. Quan la Silvieta era una nena. Ui, que en fa, d'anys. Molt feliços tots quatre.

MARE: Sí, i tant. Quants de records que em vénen al cap. Tonteries, coses petites, però tan grans, tan plenes de... tan plenes.

SANDRA: Tan plenes de... tan plenes.

MARE: Sí. Com aquelles llargues vetllades que jugàvem a cartes, totes tres, tu, la Silvieta i jo, ¿te'n recordes?, que engrescades que jugàvem, i el teu pare que sovint baixava, ben enfadat perquè no el deixàvem dormir, i ens feia crits: «Quines hores són aquestes!» (*riu*), «¿que us heu begut l'enteniment?». (*Riu en, la MARE exageradament.*)

SANDRA: «¿Que us heu begut l'enteniment?», sí.

MARE: Sí, estaven bé, aquelles nits. ¿I la setmana de les vacances a la costa? D'això no fa pas tant...

SANDRA: No fa pas tant, no.

MARE: ¿Te'n recordes, d'aquell dia a la platja que l'home aquell ens va venir a demanar si li deixàvem una tovallo-la perquè es volia dutxar i ell no en tenia cap de neta, i la Silvieta se'n va anar amb ell perquè tenia por que no ens la tornés, la molt desconfiada? S'hi va haver d'estar Déu sap quanta estona esperant que aquell home acabés, ha, ha.

SANDRA, *amb un lleu somriure*: Que aquell home acabés.

MARE: Sí, hem passat tants moments divertits, records de família tan macos. (*Silenci breu.*) I a vegades eren macos perquè ens sentíem units, érem una família. Ara em ve al cap l'any que vas portar aquelles notes tan dolentes, ¿te'n recordes?, ja fa molts anys, eres una nena...

SANDRA: Era una nena.

MARE: ...i el teu pare es va enfadar molt, i vam passar dos dies molt dolents, però al final es va arreglar tot, era el sant de la Silvieta i vam fer una festa amb pastís i tot, i tu ja no ploraves, tots estàvem contents perquè tot ja havia passat i tu deies que estudiaries més, i el teu pare tornava a estar content.

SANDRA: Tornava a estar content, molt content.

La MARE adopta a partir d'ara una veu indolent i una mirada inexpressiva. Continua sense mirar SANDRA.

MARE: Sí, content.

SANDRA: Sí, sí que me'n recordo, i tant. Com vols que me n'hagi oblidat.

Pausa. Després, SANDRA mira la MARE de reüll i a partir d'aquí canvia de to de veu.

No, mare, poc que va anar així, tot allò.

MARE: ¿No va anar així? Com? El què?

SANDRA: Tot, vull dir, per exemple aquelles vetllades que segons tu jugàvem a cartes. Normalment no jugàvem a cartes. Jugàvem al parxís.

MARE: Al parxís. Bé, ¿i què més...?

SANDRA: Aquelles vetllades moltes vegades no eren tan entranables com tu recordes, mare. Tu no te'n deus recordar, d'aquell dia que el pare, abans d'anar-se'n a dormir, em va fotre una bronca acollonant, em va dir de tot, que si jo era una gandula, una inútil, una subnormal i no sé quantes animalades més.

MARE: Animalades.

SANDRA: Jo estava enfadada, gairebé no deia res, i tu i la Sílvia tan contentes, riguent i fotent merder, i tu em vas dir: «Au va, nena, mira la teva germana, sempre tan contenta, pren exemple, ets una morruda, el que has de fer és no fer enfadar el teu pare i treballar més i estar contenta», i vinga fer merder, tu i la teva Silvieta.

MARE: Merder. Silvieta.

SANDRA: Després va baixar el pare, emprenyat com sempre: «Quines hores són aquestes!, ¿que t'has begut l'enteniment, tu, inútil?», ¿entens?, m'ho va dir a mi. Aquell dia jo em vaig aixecar i li vaig contestar: «Sí, pare. M'he begut l'enteniment perquè se'ns ha acabat la llimonada». ¿No te'n recordes, mare? ¿Que no tens bona memòria?

MARE: Memòria.

SANDRA: ¿I no saps com va acabar tot allò? Doncs que el pare em va venir i em va fotre una hòstia. Encara me'n recordo del mal que em va fer la galta. (*Silenci breu.*) No, no tens bona memòria, mare.

Pausa.

MARE, *canviant el posat i adoptant una veu fingidament dolguda*: El teu pare fa unes hores que ha mort, Sandra. Com a mínim avui respecta...

SANDRA: No siguis hipòcrita, mare. I sempre la Sílvia... la Silvieta... Silvieta per aquí, Silvieta per allà... Uf. Saps, ara t'explicaré una cosa de la teva Silvieta. Allò de la platja i la tovallola, ¿no saps què va passar, aquell dia? I tant que la teva Silvieta se'n va anar amb aquell tio, i tant! Ja feia mitja hora que s'estaven llançant cables. Però ¿que no te'n recordes que quan ja portava vint minuts que era fora el pare em va dir «Nena, vés a veure què fa la Sílvia que tarda tant»?, i jo hi vaig anar, i la dutxa de la caseta era buida...

MARE: Sandra! N'estic...

SANDRA: Calla, va! La dutxa de la caseta era buida, però vaig sentir uns gemecs (*imita un gemec sexual*), uns gemecs que venien del wàter, i...

MARE: Calla!

SANDRA: ...vaig anar-hi, hi havia un espai sobre la porta, vaig agafar una cadira i m'hi vaig enfilar...

MARE: No et sento! (*Es tapa ostensiblement les orelles amb els dits.*) Mira, no et sento!

SANDRA: ...i allà estava la meva germana, cardant com una condemnada amb aquell paio...

MARE, *amb una veu que simula indiferència.*: Tant me fa, com que no et sento.

SANDRA: ...com cardava, ¿disset anys, devia tenir?, sí, jo en tenia quinze, però ¿no saps la més bona?, segur que no, la teva memòria no dóna per tant...

MARE: ¿Com, què dius?

SANDRA: ...doncs vaig tornar, vaig dir que la Sílvia ara venia, que aquell home s'estava acabant de dutxar, em vaig estirar a la sorra i em vaig descordar els sostens del bikini; no, no et pensis, estava d'esquena i no se'm veia res, no m'hauria pas atrevit. I llavors, el pare...

MARE: ¿A mi, m'ho dius? ¿Em parles a mi?

SANDRA: ...em va dir de tot, hòstia puta. Verra, marrana, porca, meuca, que què em pensava jo, criatura, amb quinze anys i fent aquell espectacle, aquella exhibició pública. I la teva Silvieta allà, cardant. (*Silenci. La MARE comença a taral·lejar.*) I allò d'aquelles putes notes... no, és clar, tu no te'n recordes de les plantofades que em va fotre el pare, que vaig quedar tonta un parell de dies.

La MARE, amb les orelles encara tapades, continua taral·lejant. Silenci. Es treu els dits de les orelles, s'aixeca i parla enfadada.

MARE: Me'n vaig a vetllà'l. Tu queda't aquí sense fer res, com sempre, i jo me'n vaig a vetllar el teu pobre pare. (*Amb veu trencada per un simulacre de plor.*) Pobret... pobre de mi, què faré jo ara... què faré...

La MARE surt. Se sent un cop de porta. Pausa. Després, SANDRA fa uns petits gestos amb el cap, visiblementangoixada. Una altra pausa. Després recolza el cap a la butaca, es baixa la cremallera dels pantalons i es fica una mà per dintre. Immediatament, sona el timbre. Es puja la cremallera, s'aixeca i surt d'escena. Se senten veus i el plor de SANDRA. Torna a entrar amb ADRIÀ, un noi d'uns vint-i-dos anys. SANDRA li té el cap recolzat sobre l'espatlla.

ADRIÀ: ¿Estàs sola?

SANDRA: Sí. La meva mare se n'ha anat a vetllà'l.

S'asseuen, cada un en una butaca. Silenci llarg.

Saps, Adrià, quan feia primer a l'institut tenia un professor de matemàtiques, Quintanas, es deia, que sempre deia que zero i infinit són conceptes matemàtics que no els podem entendre, que s'escapen de la raó, i que són oposats, és a dir, que signifiquen exactament el contrari, però, com que per la nostra raó no «existeixen», com que no els podem entendre, doncs de fet són si fa no fa el mateix. I que la mort era això, ell creia: zero i infinit alhora, i que aquest és el misteri. (*Amb veu trista, una mica artificial:*) Ja veus, segons la teoria d'en Quintanas el meu pare ja és com un zero i un infinit alhora. Com un zero infinit.

ADRIÀ: Joder, Sandra. Deixa't de cabòries, ara. No hi guanyes res, pensant aquestes coses. (*Silenci.*) Per què m'has trucat? Vull dir precisament a mi.

SANDRA: No sé. Suposo... suposo que tu ets l'únic amic de debò que tinc.

ADRIÀ: Ja.

SANDRA: Sí, ja ho sé, que tu no t'hi conformes, que vols més, que t'agrado, etcètera. Però potser per això et sento més al meu costat. Amb la Irene, per exemple, ens divertim: parlem de tios, anem de bars, o a ballar, però suposo que ni ella ni jo volem més, ja ens està bé així, de les coses que fan mal no en parlem, no fos cas que ja no ens tornéssim a divertir.

ADRIÀ: Ja. En canvi jo...

SANDRA: Sí. En canvi, amb tu, no m'hi he volgut divertir mai. Ja ho sé.

Silenci. SANDRA comença a plorar. ADRIÀ s'aixeca, s'asseu al braç de la butaca de SANDRA i li passa la mà sobre l'espatlla.

ADRIÀ: Ho sento. Ho sento molt.

SANDRA: Què faré, jo, ara, què faré...

ADRIÀ: Ja sé que no és pas cap consol, però bé... tu mateixa m'havies dit moltes vegades que ja se sabia, ¿no? Vull dir... que un dia o altre... que això era...

SANDRA, *que continua plorant*: Per què a mi, tot això... per què...

ADRIÀ, *fent un gest d'una certa impaciència*: Vinga, Sandra, va. Va, collons, Sandra, això no serveix de res.

SANDRA continua plorant i balbucejant paraules inintelligibles. A poc a poc, es va calmant.

SANDRA: I la bruixa de la meva mare fotent-me la pallissa i fent-se la víctima. (*Mirant en la direcció per on ha marxat la MARE:*) Bruixa!

ADRIÀ: Doncs no facis com ella, tu.

SANDRA: Què vols dir?

ADRIÀ: Saps molt bé què vull dir.

SANDRA: Tu no saps què fa la meva mare. No la coneixes.

ADRIÀ: Prou que me n'has parlat vegades.

Silenci llarg.

SANDRA: Adrià.

ADRIÀ: Sí?

SANDRA: Tens diners?

ADRIÀ: Com?

SANDRA: Que si tens peles. Estic sense un duro. Hòstia...

Per què totes les desgràcies han de venir juntes. Per què m'havien de fotre al carrer precisament ara. I aviat la meva mare haurà de pagar l'enterrament, o sigui que no veuré un seu duro en tres mesos. ¿No tens... no sé, quinze o vint mil peles per anar tirant? Te les tornaré quan pugui, de debò.

ADRIÀ: Ja ho sé.

SANDRA: Les tens? Me les pots deixar?

ADRIÀ: Dona, aquí no les tinc...

SANDRA: Me les deixaràs?

ADRIÀ: Sí.

SANDRA: Gràcies. (*Li fa un petó a la galta.*) Veus?, tu ets un amic. (*El mira.*) Saps, Adrià, m'agraden molt els teus ulls. Els ulls del meu pare eren de color clar, entre blau i verd. La Sílvia sempre deia que els ulls del pare eren els més macos del món. Però a mi sempre m'han agradat els ulls foscos, com els teus.

ADRIÀ: A mi també m'agraden els teus. T'ho he dit mai?

SANDRA: Moltes vegades. I no solament els ulls. M'has dit encara més vegades que t'agrada el meu cul.

ADRIÀ: És que és veritat. M'apassiona.

SANDRA: Què té d'especial, el meu cul?

ADRIÀ: Està molt ben fet. És petit, rodonet i tou.

SANDRA: Com ho saps que és tou? Jo no te l'he deixat tocar mai.

ADRIÀ: No pas perquè jo no volgués.

SANDRA: Prou que ho sé. Però de culs petits, rodonets i tous, n'hi deu haver molts, pel món.

ADRIÀ: Sí, però a mi m'agrada el teu, mira. (*Silenci breu.*)

De vegades em masturbo pensant en el teu cul.

SANDRA: Hòstia, Adrià, aquestes coses no s'han de dir.

Es fan i prou.

ADRIÀ: Per què? Ja està bé, de tantes màscares. Tothom

va pel món amb màscares. Fingint coses.

SANDRA: Tu no?

ADRIÀ: Suposo que també, però me les intento treure tant com puc. Hem de fer un esforç per ser sincers. O sigui: a mi m'agrada el teu cul, a vegades em masturbo imaginant-me que fem l'amor, és així, t'ho dic i ja està. Les coses són més netes entre tu i jo, d'aquesta manera.

SANDRA: Però no crec que calgui.

ADRIÀ: ¿Que potser cal amagar-ho? ¿Hi ha cap motiu?

SANDRA: Doncs, home, pot ser que a mi em molesti. No, no vull dir que ho facis, és cosa teva. Vull dir que potser a mi em pot violentar saber-ho.

ADRIÀ: I per què t'ha de violentar?

SANDRA: Són coses íntimes. De fet, són coses teves. Jo no m'ho passo bé, quan tu fas l'amor amb mi en la teva imaginació.

ADRIÀ: D'acord, són coses meves. Però som amics: ¿no te les puc compartir, les meves coses?

SANDRA: Sí, però en aquest cas jo hi estic implicada.

ADRIÀ: Ah, no! Això és manipulació. ¿No havíem quedat que era una cosa estrictament meva? Tu no t'ho passes bé, recorda.

SANDRA: D'acord, d'acord, tu guanyes. Sempre guanyes, ets terrible. (*Silenci. ADRIÀ encén una cigarreta.*) Jo també m'he masturbat imaginant-me que fèiem l'amor.

ADRIÀ: Vaja. Collons. Té gràcia, la cosa.

SANDRA: *Carpe diem*, ¿no?

ADRIÀ: Exacte. *Carpe diem.* (Silenci.)

SANDRA: És una tonteria, això que fem. Som amics, ens veiem dia sí dia no, i ara a més a més resulta que ens fem l'amor imaginàriament en la distància. Ja fa dies que hi penso, en nosaltres dos. I la veritat, em fa sentir malament saber que tu sempre em vas al darrere i jo vaig de dona intocable i inaccessible. A més, tu també m'agrades, ja ho saps.

ADRIÀ: No he entès mai per què...

SANDRA: Jo què sé. Però crec que ja n'hi ha prou. Ja veus, aviat faré vint-i-un anys i encara sóc verge.

ADRIÀ: Dona, n'hi ha moltes de vint-i-cinc que encara ho són.

SANDRA: Sí, i de trenta, i de quaranta. (Silenci breu.) Fem l'amor.

ADRIÀ: Com?

SANDRA: Que vull que fem l'amor.

ADRIÀ: No m'ho crec. Fa vuit mesos que...

SANDRA: Deixa't estar. El passat és el passat. Fem l'amor.

ADRIÀ: D'acord, molt bé. Ho farem.

SANDRA: Fem-ho. Ara.

ADRIÀ: Però, Sandra, no cal precipitar-se.

SANDRA: ¿No ets tu el que sempre vas amb el rotllo del *carpe diem*? Doncs *carpe diem*: fem l'amor.

ADRIÀ: Però...

SANDRA: ¿Què passa, que no tens ganes de tocar el meu cul, tan petit, rodonet i tou? (S'aixeca, li agafa la cigarreta de les mans, l'apaga en el cendrer i es posa d'esquena a ADRIÀ.) Aquí el tens. Tot per tu.

ADRIÀ: Però... (S'aixeca.) Mira, Sandra, avui no és el dia.

No estàs centrada. Estàs deprimida. El teu pare s'ha mort.

SANDRA: I quin dia millor que avui? El meu pare és mort.

Ja no sóc una nena. A partir d'ara sóc una dona. Vull sentir-me dona. Fem l'amor.

SANDRA, encara d'esquena a ADRIÀ, li agafa una mà i se la posa sobre les natges. Després, ADRIÀ, gairebé d'esma, les hi comença a palpar amb les dues mans.

¿El desitjaves, aquest culet, eh, Adrià? Jo desitjava els teus ulls foscos. Ja no seré més una nena. A partir d'ara seré una dona.

Lentament, es baixa la cremallera dels pantalons.

FOSC

INTERVAL 2

Penombra. SANDRA, sortint de l'espai posterior de l'escenari, i SÒNIA, sortint des del davanter, caminen lentament l'una cap a l'altra. Van vestides, respectivament, com en les escenes 3 i 4. Quan són davant per davant, es miren un instant, SANDRA gira la vista i se'n va corrents. SÒNIA es queda sola. Fosc.

ESCENA 4

SÒNIA i MARTÍ, com en l'escena 1.

MARTÍ: ¿Vols dir, el teu pare? Vull dir...

SÒNIA: ¿Vols dir la meva mare?

MARTÍ: Sí, sempre dius...

SÒNIA: Sí, és clar, és veritat, tens raó, la meva mare molt més, uf, i com. Ho tinc clar, això. I jo, que petita que era!, se'm despertava com un instint estrany i la volia protegir. De fet...

Sona el telèfon. Callen. SÒNIA mira MARTÍ interrogativament.

MARTÍ: No cal, és molt tard. Es deuen haver equivocat.

El telèfon sona insistentment, i després deixa de sonar. SÒNIA badalla, i MARTÍ li passa la mà per sobre l'espatlla.

SÒNIA: Que m'agrada que m'agafis així!

MARTÍ: Com?

SÒNIA: Així.

MARTÍ: ¿Vols dir... (*estrenyent-la contra ell*) així?

SÒNIA: Bé, potser no tan fort. (*Riu. Silenci.*) Martí.

MARTÍ: Sí?

SÒNIA: ¿Saps una cosa? De petita (*s'incorpora*) tenia sovint un malson que es repetia, sempre era igual. ¿Te l'explico?

MARTÍ: Si vols... Vinga, explica-me'l.

SÒNIA: Somiava que estava dormint a la meua habitació, tota fosca, era la meua habitació d'un pis on havíem viscut abans, un altre de quan encara era més petita. Jo em despertava, però em despertava dintre del somni perquè encara dormia, i llavors algú, no sé, alguna cosa estranya, tenia forma humana, em sembla, però la cara era monstruosa, apareixia a la finestra i jo sabia que se me'n volia endur i fer-me mal. Jo fugia, me n'anava volant al menjador, no sé com però volava, i el menjador sí que era el del pis on vivíem aleshores, i allà hi havia el meu pare i la meua mare. Llavors...

MARTÍ: Llavors...

SÒNIA: Llavors, era horrible, el meu pare tenia el mateix rostre que aquella cosa, i la meua mare no, ella volia protegir-me, però quan m'hi acostava després era al revés, la meua mare tenia aquella cara i el meu pare ja no, i llavors era ell que em volia protegir.

MARTÍ: ¿Com acabava?

SÒNIA: Era molt estrany. Acabava que tots dos tenien la seva cara normal, i estaven molt espantats, i jo m'hi abraçava i els hi deia que no tinguessin por, que jo els protegiria.

MARTÍ: Estrany, sí. I després?

SÒNIA: Ja està. Em despertava. Molt sovint, morta de por, ben suada, m'aixecava i anava corrents a l'habitació dels meus pares, per comprovar que tinguessin la cara normal

de sempre. I sí, la tenien. (*Somriu.*) Més d'un cop em vaig guanyar una bronca del meu pare per entrar a l'habitació sense trucar. (*Silenci.* MARTÍ *acarona* SÒNIA.)

MARTÍ: Quin somni més estrany. Tan terrible. Tan de nena.

SÒNIA: De nena poruga.

MARTÍ: Sí, de nena poruga. ¿Com és que no me l'havies explicat mai?

SÒNIA: Me'n recordo molt de tant en tant.

MARTÍ: Suposo que el devies analitzar i interpretar quan...

SÒNIA: Sí, és clar, i tant. Aquella sessió va ser duríssima. (*Silenci.*)

MARTÍ: Crec que utilitzaré aquest teu somni per la novel·la que estic escrivint. Em deixes?

SÒNIA: Sí, és clar. Però que la protagonista no es digui Sònia.

MARTÍ: No, no es diu pas Sònia, la protagonista.

SÒNIA: ¿L'acabaràs aviat?

MARTÍ: La vull acabar aviat. De fet, l'he d'acabar aviat. El pirata de l'editor sembla que no en té prou, amb els cent setanta-cinc mil exemplars que ja s'han venut de *Passions desfermades*. Vol aprofitar l'èxit amb una nova novel·la al carrer, com més aviat millor. Ja té pensat el títol.

SÒNIA: Ell?

MARTÍ: Sí. N'hi vaig explicar l'argument i de seguida em va dir el títol. Jo el deixo fer, en aquestes coses. És l'única cosa que fa bé, triar títols que funcionin. Això i promocionar. I promocionar-se, que és el que li interessa de debò.

SÒNIA: I quin títol ha triat?

MARTÍ: *Jocs mortals*. Molt cinematogràfic.

SÒNIA: Estic tan orgullosa de tu.

MARTÍ: Jo no. Estic content, no ho nego; volia escriure

novel·les pel gran públic i ho he aconseguit. El que he fet fins ara està molt bé, sí, d'acord, funciona, i m'ho he passat molt bé escrivint-les, totes tres, i aquesta d'ara encara més, però prou. Ara vull escriure una cosa que em satisfaci de debò. Amb molta menys acció. Amb molta més reflexió. Tinc ganes de parlar de la vida de la gent, de la vida real. De pors, d'esperances, de frustracions, de desitjos, d'amor. I sobretot del pas del temps, de com ens anem fent grans, i de les relacions amb els pares i com determinen la vida de les persones, de les dificultats que implica madurar i de per què hi ha gent que triomfa en la seva vida i hi ha gent que no. Tinc un argument en embrió per una obra sobre totes aquestes coses, i tant me fa que vengui molt menys, que per comptes de ser un *best seller* sigui un *worst seller*. Crec que ara ja m'ho puc permetre. Per això tinc ganes d'acabar *Jocs mortals*. (*Silenci breu.*) Em sembla que em guardo el teu somni per la meva pròxima obra, que s'ho valdrà molt més. Potser el tindrà la protagonista femenina, que crec que es dirà Sandra. O potser serà millor que el tingui un personatge masculí que hi haurà, que encara no sé quin nom posar-li; potser li diré Sergi. (*Silenci breu.*) I jo mateix en triaré el títol. Encara que no sigui gens comercial. Què et semblaria una cosa així com *Ulls clars*?

SÒNIA: La veritat?

MARTÍ: La veritat.

SÒNIA: Horrorós. (*Riu.*)

MARTÍ: Bé, doncs també la puc titular *Ulls negres*, com els teus.

SÒNIA: ¿*Ulls negres com els teus*?

MARTÍ: No, com els teus.

SÒNIA: Quin títol.

MARTÍ: No, dona, el títol seria *Ulls negres*. Com els teus.

SÒNIA: Ah. Igual d'horrible. (*Riuen. Silenci.*) Els ulls del meu pare eren de color clar, entre blau i verd.

MARTÍ: Estàs molt sensibilitzada, avui.

SÒNIA: Sí.

MARTÍ: Sònia, què passa? Què és el que et passa, avui, que tornes a entrar a sac en el bagul dels records? ¿Vols dir que és només això de l'Isidre?

SÒNIA: No. Que bé que em coneixes. (*Silenci breu.*) Avui fa justament quinze anys que va morir el meu pare.

MARTÍ: Vaja. Per què no ho deies abans.

SÒNIA: Encara recordo la cara de preocupat que feia abans de marxar de casa. Amb la seva maleta negra, amb la seva americana fosca. Li va dir a la meva mare: «Avui vindré a sopar una mica més tard. Els frens del cotxe no van gaire bé i passaré pel taller». Va ser l'última cosa que li vaig sentir dir.

MARTÍ: Va, no hi pensis més. Avui necessites relaxar-te.

SÒNIA: Sí, tens raó. Saps, Martí, aquesta tarda he fet un esforç i he tastat una altra vegada la cervesa negra. Tu ets un home de molt bon gust, i...

MARTÍ, *posant-li la mà sobre una natja*: Sí, sí que tinc bon gust.

SÒNIA: ...vull dir en general, tens molt bon gust per les coses, i no puc permetre de cap manera que, si tu ets un fan de la cervesa negra, a mi em faci fàstic. O sigui que he reïncidit en l'intent i l'he tornat a tastar.

MARTÍ: I...?

SÒNIA: Encara no tinc bon gust. La trobo fastigosa.

MARTÍ: Això és que no l'has provada prou. Continua intentant-ho.

Riuen. De sobte, torna a sonar el telèfon i es queden quiets un moment. Es miren i esperen que el telèfon deixi de sonar. Després, SÒNIA badalla.

FOSC

INTERVAL 3

Penombra. SANDRA, vestida com en l'escena 5, surt caminant de l'espai posterior de l'escenari en direcció a l'espai davanter esquerra. A mig camí, s'asseu a terra amb les cames encreuades, s'acosta les mans a la cara, se la comença a tocar lleugerament, llença un xislet i se'n va corrent. Fosc.

ESCENA 5

SANDRA i MARCEL, a l'espai davanter esquerra de l'escenari, estirats sobre un llit de matrimoni. Tots dos porten roba de dormir de color gris. Al costat del llit hi ha una tauleta amb un got, una ampolla d'aigua, unes tisores i un telèfon.

SANDRA, que posa una mica d'aigua en el got: ¿Vols...?

MARCEL: No.

SANDRA: Bé. (N'hi posa una mica més.)

MARCEL: Va.

SANDRA: Vaja. (Li dona el got.)

MARCEL, que beu i l'hi torna: Gràcies.

SANDRA, que el torna a omplir: ¿Vols...?

MARCEL: No.

SANDRA: Bé. (Beu.)

MARCEL: Bé?

SANDRA: Bona.

MARCEL: Fresca.

SANDRA: Sí.

MARCEL: Freda.

SANDRA: Sí.

MARCEL: Massa.

SANDRA: No.

MARCEL: Depèn.

SANDRA: Depèn?

MARCEL: Depèn.

SANDRA, que el torna a omplir: ¿Vols...?

MARCEL: Vinga.

SANDRA, donant-li el got: Prou?

MARCEL: Sí. (Beu.)

SANDRA: Bé?

MARCEL: Bona.

SANDRA: Fresca.

MARCEL: Sí.

SANDRA: Freda.

MARCEL: Sí.

SANDRA: Massa?

MARCEL: Depèn.

SANDRA: Ja.

MARCEL: Té.

L'hi torna. SANDRA deixa el got a la tauleta. Pausa breu. Es mira els peus.

SANDRA: Ui!

MARCEL: Què?

SANDRA: Les...

MARCEL: Què?

SANDRA: ...ungles!

MARCEL: Què?

SANDRA: Mira.

MARCEL: Ja.

SANDRA: Uf!

MARCEL: Oh!

SANDRA: Uf!

MARCEL: Llargues.

SANDRA: Enormes.

MARCEL: Immenses.

SANDRA: Gegants.

MARCEL: Espera. (*Agafa les tisores de la tauleta.*)

SANDRA: No!

MARCEL: Sí.

SANDRA: No.

MARCEL: Cal.

SANDRA: Però...

MARCEL: Va.

SANDRA: Mal!

MARCEL: Juro...

SANDRA: Mal!

MARCEL: ...que...

SANDRA: Molt!

MARCEL: ...no.

SANDRA, *respirant fonament*: Vinga.

MARCEL: Fantàstic. (*Posa cara d'entremaliat. Li agafa un peu.*)

SANDRA: Ai!

MARCEL: Calla.

Comença a tallar-li les ungles. SANDRA, sense dir res, posa cara de dolor, que s'accentua més i més a mesura que MARCEL va tallant. SANDRA exagera cada cop més fins que la situació arriba a ser grotesca, amb moviment de braços i convulsions. MARCEL s'atura i la mira.

SANDRA: Què?

MARCEL: Sandra.

SANDRA: Què?

MARCEL: Exagerada.

SANDRA: Continua.

MARCEL continua tallant, i immediatament SANDRA torna a fer els mateixos gestos.

MARCEL: Prou.

SANDRA: No.

MARCEL: Sí.

SANDRA: Continua.

MARCEL: No.

SANDRA: Bé.

Li agafa les tisores i continua ella, amb cara d'enfadada. Silenci. Després, MARCEL comença a tocar-li les cuixes.

MARCEL: Sandra.

SANDRA: Què?

MARCEL, *amb veu tova*: Sandra...

SANDRA: Què?

MARCEL, *acostant el seu pubis*: ¿Vols...?

SANDRA: No.

MARCEL: Va.

SANDRA acaba de tallar-se les ungles i deixa les tisores a la tauleta.

SANDRA: No.

MARCEL: Però...

SANDRA, *girant-se-li d'esquena*: No.

Pausa breu. Després MARCEL comença a tocar-li les natges.

MARCEL: Mmm.
SANDRA: Deixa.
MARCEL: Mmm.
SANDRA: Fora! (*S'aparta.*)
MARCEL: Però...
SANDRA, *que es torna a girar i s'assenyala el cap*: Mal.
MARCEL: Vaja. (*Silenci breu.*)
SANDRA: Però...
MARCEL: Què?
SANDRA, *posant-li la mà sobre el membre*: Va.
MARCEL: Què?
SANDRA: ¿Vols...? (*Silenci breu.*)
MARCEL: Va.

Per sota els llençols, SANDRA comença a tocar MARCEL.

SANDRA: Bé?
MARCEL: Sí.
SANDRA: Bé?
MARCEL: Ràpid.
SANDRA: Massa?
MARCEL: Més.
SANDRA: Més?
MARCEL: Sí.
SANDRA: Així?
MARCEL: Més.
SANDRA: Així?
MARCEL: Més.
SANDRA: Així?

MARCEL: Sí.
SANDRA: Bé?
MARCEL: Ah.
SANDRA: Bé?
MARCEL: Oh.
SANDRA: Bé?
MARCEL: Sí.
SANDRA: Més?
MARCEL: Sí.
SANDRA: D'acord.
MARCEL: Vinga!
SANDRA: Ja.
MARCEL: Més!
SANDRA: Ja.
MARCEL: Va!
SANDRA: Ja.
MARCEL: Ràpid!
SANDRA: Ja.
MARCEL: Ja!

SANDRA fica el cap dintre els llençols. Després, torna a treure'l.

SANDRA: Bé?
MARCEL: Uf.
SANDRA: Satisfet?
MARCEL: Uf.
SANDRA: Satisfet?
MARCEL: Sí.

SANDRA posa més aigua en el got, beu i el torna a omplir.

SANDRA: ¿Vols...?

MARCEL: Vinga. (SANDRA l'hi allarga i MARCEL beu.)

SANDRA: Bona?

MARCEL: Fresca.

SANDRA: Sí.

MARCEL: Freda.

SANDRA: Sí.

MARCEL: Massa.

SANDRA: No.

MARCEL: Depèn.

SANDRA: Sí.

Pausa. Després, se sent plorar un nen.

MARCEL: Vaja, home. Ara sí que l'hem parida.

SANDRA, *enfadada*: Tens un amor pel teu fill que fa pena, maco.

S'aixeca i surt d'escena. MARCEL espolsa els llençols per fer fora les restes d'angles, i després torna a entrar SANDRA.

Crec que té febre. Està molt calent.

MARCEL: Que no vagi al col·le, demà.

SANDRA: No té col·le, demà. És dissabte, demà.

MARCEL: Ah, sí. De fet, per mi tant és un dissabte com un dimarts o un dimecres o un dijous.

SANDRA: Prou que ho sé. Tu sempre treballes, tot el dia, cada dia, i perquè no t'hi deixen anar els diumenges, que si no...

MARCEL, *enfadat*: Ja n'estic fins als pebrots, dels teus re-trets! Què t'has cregut? No em pots dir el que em dius,

tu a mi! Jo em mato a treballar per tu i pel teu fill, cada dia, deu hores, deu hores i de vegades més, ¿què et penses, que m'agrada treballar tant? Eh? ¿Que potser no vas ser tu la que vas insistir i insistir quan em van oferir aquesta feina perquè l'agafés? Eh? No vas ser tu, potser? És clar... Marcel, mira que són molts més cèntims cada mes, Marcel, carinyo, val la pena l'esforç, Marcel, hem de fer (hem de fer!, deies, com si l'haguessis de fer tu), hem de fer un sacrifici però pensa tot el que podrem fer amb tants diners, ens podrem comprar un apartament a Palamós, etc. etc. Déu me'n guard que no l'hagués agafada, aquesta puta feina! Però de què et queixes, home! Si estàs encantada, tu! Encantadíssima. No fots brot. Tens tot el que vols. Ja tens l'apartament a Palamós, que per cert jo encara no me l'he pogut fer meu, de tan poc que hi puc anar. I tens tot el dia per anar a gastar cèntims, vinga gastar calés!, tot el dia comprant roba, piles de roba, et gastes una fortuna en roba i en jo què sé quantes coses més. Milions de coses inútils, innecessàries, i així ja estàs contenta. O potser em diràs que és estrictament necessari i vital per la supervivència anar a la perruqueria cada setmana! I aquella catifa nova de trinca que vas regalar als veïns de dalt perquè deies que no feia joc amb les cortines! I has comprat un altre vídeo. Hòstia, és el tercer vídeo que comprem en dos anys, Sandra! Era l'últim model, és clar, i tu no pots viure sabent que no tens l'últim model de tot. Doncs bé, em sembla molt bé! Jo res, com si res, ¿que ho comprem?, doncs ho comprem, pago, callo i ja està, i tu contenta, ¿no és això el que volies? Doncs ara deixa'm en pau i no em diguis que treballo massa! ¿No era això el que volies? Eh? ¿No era això? Contesta!, ¿no era això?

SANDRA, *molt excitada*: No, collons, no era això, no! No era pas això pel que em vaig casar amb tu! Jo tenia altres expectatives, saps, no pas un marit que només pensés en la feina i que es cuidés tan poc de la seva dona i del seu fill! ¿Saps quina edat té el teu fill? ¿Ho saps? Sí, més o menys sí, és clar, un any amunt un any avall, potser fins i tot l'encertaries, però ¿tens idea de quan fa anys? ¿Que ho saps, potser? No, no ho saps. Ens tens gairebé abandonats, Marcel, psicològicament abandonats, i et penses que comprant-me tot el que vull ja en faig prou: doncs no! No era això, no, el que volia! ¿Te'n recordes del meu últim aniversari, dels trenta-cinc? Eh? ¿Te'n recordes? Vas dir, i que consti que sabies que era el meu aniversari perquè t'ho vaig dir jo per telèfon com aquell qui no vol la cosa, vas dir «per celebrar-ho, fes un sopar ben bo i jo portaré la beguda», i vas portar una caixa de cervesa negra! Oh, sí! T'encanta la cervesa negra! I mira per on havies oblidat que la detesto, jo, la cervesa negra! ¿Te n'havies oblidat o tant se te'n fotia? Ets un gamarús, Marcel, i un egoïsta, i un imbècil! Per què et penses que em fa mal de cap sempre que vols cardar, eh? ¿No has pensat que no tinc ganes que em toquis, que em facis petons, que m'abracis, res? Però cap problema, jo compleixo amb el meu deure matrimonial d'extractora de semen amb una mamadeta, prefereixo això i que no em toquis!

Silenci llarg. SANDRA canvia de to i adopta veu de víctima.

Avui fa quinze anys que va morir el meu pare. Quinze anys. Ja, tu ni enterar-te'n, què vols, ni notar res de com estic avui. Me'n recordo com si hagués passat ara ma-

teix. La meva mare allà plorant... la meva mare... ¿Quants anys fa que no ens veiem, la meva mare i jo? Set? Vuit? ¿Quin consol, quina comprensió he rebut jo de tu des del dia que la meva mare i jo ens vam barallar per sempre més? Eh? Cap. Sola. Terriblement sola. Només amb aquest fill teu, que cada dia s'assembla més a tu. (*Plori-queja. Després, pausa.*) De petita tenia un malson. Sí, no te l'he explicat mai perquè no te'n riguessis de mi. Somiava que estava dormint a la meva habitació, tota fosca, era la meva habitació d'un pis on havíem viscut abans, un altre de quan encara era més petita. Jo em despertava, però em despertava dintre del somni perquè encara dormia, i llavors algú, no sé, alguna cosa estranya, tenia forma humana, em sembla, però la cara era monstruosa, apareixia a la finestra i jo sabia que se me'n volia endur i fer-me mal. Jo fugia, me n'anava volant al menjador, no sé com però volava, i el menjador sí que era el del pis on vivíem aleshores, i allà hi havia el meu pare i la meva mare. (*Silenci breu.*) No me'n recordo de res més. Però era horrible, em despertava i estava morta de por. (*Silenci. SANDRA torna a plorar.*) Pobra de mi... pobra de mi... (*Deixa de plorar. Silenci breu.*) La meva mare sempre em deia que jo no creixeria mai.

Pausa llarga. Després, SANDRA omple el got d'aigua.

¿Vols...?

MARCEL: Gràcies. (*Beu i l'hi torna.*)

SANDRA: Bona?

MARCEL: Fresca.

SANDRA: Sí.

MARCEL: Freda.

SANDRA: Sí.
MARCEL: Massa.
SANDRA: Depèn.
MARCEL: Sí.

Sona el telèfon. SANDRA, per l'ensurt, fa caure el got a terra. Se sent plorar el nen mentre el telèfon continua sonant. SANDRA l'agafa.

SANDRA: Digui? Sí? (*Molt estranyada:*) Qui? Com? Sílvia?
¿Ets tu, Silvieta? Però... ¿com és que... Sílvia?

FOSC

ESCENA 6

SERGI i MARTA, a l'espai davanter dret de l'escenari, estirats sobre un llit de matrimoni. MARTA porta una bata de color verd, i SERGI uns pantalons de pijama també de color verd. Al costat del llit hi ha una tauleta amb un cendrer, un paquet de tabac, un encenedor i un telèfon.

Comencen l'escena agafats.

MARTA: Ha sigut tan especial, avui.
SERGI: Sí, molt. Que jo hagi trigat tanta estona ha anat molt bé.
MARTA: Sí. (*Somriu.*) ¿Com t'ho has fet, eh, tigre meu, per fer-m'hi arribar tres vegades?
SERGI, *amb veu estufada, fent broma:* Mira, nena, un és

així de mascle. De tota manera suposo que tu també hi has tingut part de mèrit.
MARTA: Cregut. (*Riu.*) M'agrada tant el teu culet, Sergi. És petit, rodonet i tou.
SERGI: Bé, el teu no està pas malament del tot.
MARTA: Cregut. (*Silenci breu.*) T'estimo.
SERGI: Jo també, Marta. Hi ha unes quantes coses que m'importen de debò en aquesta vida. La primera ets tu.
MARTA, *que li fa un petó:* ¿De quina pel·lícula és, aquesta frase? ¿Qui la diu? Gregory Peck? Humphrey Bogart? Cary Grant?
SERGI: No, Marta, Cary Grant sempre feia comèdia. Aquesta mena de frases no s'hi adiuen, amb la comèdia.
MARTA: Doncs... Marlon Brando? Burt Lancaster?
SERGI: No, no, aquesta és meva, de debò. ¿Que potser et penses que totes les coses importants que dic les trec del cinema?
MARTA: No, totes no. Què et sembla un seixanta per cent?
SERGI, *donant-li un cop suau a la natja:* Calumniadora! Ni un deu per cent. Només tiro de la veta del cine ocasionalment. I què vols que t'hi digui, si m'agrada tant.
MARTA: Jo diria més aviat que ets un cinèfil incorregible. I a vegades em fas sentir gelosa.
SERGI: Com? De qui?
MARTA: De l'Ava Gardner. I de l'Ingrid Bergman. I de la Marlene Dietrich.
SERGI, *amb veu apassionada, fent broma:* Ah, l'Ava. Ah, l'Ingrid. Ah, la Marlene.
MARTA: Burro! (*Li pica suaument el pit.*) Què té la Marlene Dietrich que no tingui jo, vejam?
SERGI, *afectuos:* Res. La pregunta s'hauria de formular a l'inrevés. Què tens tu que no tingui la Marlene? Moltes

coses. Ets atractiva, intel·ligent, tendra, sensible, amb un món interior molt fort i molt viu, ets sexi, comprensiva...

MARTA: Prou, prou! (*Somriu.*) Em fas posar vermella. (*Silenci breu.*) M'estimes tant, Sergi.

SERGI: Sí, t'estimo tant, Marta.

Silenci. Deixen d'agafar-se. De sobte SERGI sembla sentir-se incòmode.

He vist la Désirée, avui.

MARTA: Què?

SERGI: M'he trobat la Désirée. ¿No et sembla increïble, després de tant de temps?

MARTA: Però jo em pensava...

SERGI: Sí, i és veritat, encara hi viu, a Madrid. Passa que ara està de vacances i ha vingut a veure els seus pares.

MARTA: ¿On l'has trobada?

SERGI: Pel carrer. Sí, sí, pel carrer, ¿eh que és inversemblant? Milers de persones pels carrers d'aquesta ciutat i vet aquí que ens hem trobat. Bé, el cas és que des que se'n va anar a Madrid torna cada any per vacances, això m'ha dit, i de fet aquest és el primer cop que ens trobem.

MARTA, *un pèl trista*: Quina casualitat. ¿Heu parlat gaire? De què heu parlat?

SERGI: No, cinc minuts. Estava apressada, m'ha dit. La situació era violenta per tots dos. Des que ens vam divorciar no n'havíem sabut res més, l'un de l'altra, a part que ella se n'anava a viure a fora. M'ha preguntat per tu.

MARTA, *amb una certa incredulitat*: De veritat?

SERGI: Sí. I jo li he preguntat per la seva feina, els seus pares, etc. (*Silenci breu.*) No tenim res en comú, ja. Quan hi parlava gairebé tenia la impressió que no la coneixia,

em resultava una persona totalment estranya, molt allunyada de mi.

MARTA: Suposo que és normal.

SERGI: Sí. Ben res en comú. (*Silenci breu.*) Quina sort que no tinguéssim cap fill. Ara hi hauria un lligam constant i inevitable.

MARTA: Sí, això dels fills pot ser un problema. Tinc tan clar que no en vull tenir, jo.

SERGI: Bé, en això estem d'acord, afortunadament. (*Silenci breu.*) ¿Estàs bé, Marta?

MARTA: És clar que sí. Això és una cosa de fa anys. Queda molt lluny, ara. ¿I tu, Sergi?

SERGI: Ah, sí, sí. (*Silenci breu.*) Bé, la veritat és que no gaire, però no és res que tingui a veure amb la Désirée. El nostre matrimoni va ser tan curt, i érem tan inconscients. Per mi allò també queda molt lluny. No, no és això. Ara estava pensant que d'aquí a uns dies haurem de tornar a l'institut. Em neguiteja una mica, això.

MARTA: Ja. S'hi està tan bé, de vacances.

SERGI: Sí. Explicar filo a aquells nanos que només pensen en els individus de l'altre sexe em resulta dur, de vegades. No, compte: n'estic content. Però sempre em costa reincorporar-me. Bé, què t'he de dir jo a tu, explicar física tampoc no és cap ganga.

MARTA: No, no precisament. (*Somriu. Amb veu malvada, fent broma:*) Ah, però m'encanta ser l'os i l'insomni d'aquells vailets i vailetetes! Com pateixen, amb la física!

Riuen. Pausa.

SERGI: Bé, tampoc és només això.

MARTA: No, ja ho sé. Avui fa quinze anys que va morir el teu pare.

SERGI: Sí. Carai. Te'n recordes.

MARTA: És clar, cada any en el dia d'avui hi penses molt, en això. Sabia que t'afectarien especialment els quinze anys.

SERGI: Ets un encant. (*Silenci. Pensatiu:*) Saps, Marta, de jovenet sovint em preguntava si el motor dominant de la vida era l'atzar o el destí.

MARTA: Ja eres un filòsof.

SERGI, *que somriu*: Sí.

MARTA: I què pensaves? ¿L'atzar o el destí?

SERGI: No ho tenia clar. Dubtava.

MARTA: I ara, què creus?

SERGI: Ni una cosa ni l'altra. Bé, em resulta evident que hi ha atzar, i d'altra banda no es pot descartar la possibilitat que estiguem parcialment determinats pel destí. Però ara estic convençut que l'autèntic motor és la voluntat.

MARTA: La voluntat?

SERGI: Sí. De fet, atzar i destí són les dues cares de la mateixa moneda: no depenen de nosaltres. ¿Que existeixen?: d'acord, acceptem-ho. I què? Ni l'un ni l'altre estan a les nostres mans. De fet, són la mateixa cosa. Però una gran part de la nostra vida, potser allò més important, depèn de nosaltres, de la nostra voluntat. Nosaltres ens fem.

MARTA, *reflexiva*: Les últimes teories físiques també van per aquí.

SERGI: Com sempre. (*Riu.*) De fet, tu i jo ensenyem el mateix. Potser d'aquí a cent anys hi haurà un sol professor que impartirà filofísica.

MARTA: Home, pobre, que fotut que ho tindrà!

SERGI: Per què?

MARTA, *amb veu de nena entremaliada*: ¿I amb qui lligarà, aquest profe? ¿S'ho farà ell tot sol?

SERGI: No. Diguem que lligaria amb la profe de litemàtiques.

Riuen. Silenci.

MARTA: Pensaves tot això arrel del teu pare, ¿m'equivoco?

SERGI: No, no t'equivoques. (*Encén una cigarreta.*) Quan el meu pare va tenir l'atac de cor, em vaig passar setmanes i setmanes intentant esbrinar si allò havia estat fruit de l'atzar o del destí. De més gran, i no voldria pas que m'interpretassis malament, de vegades he pensat que, encara que pugui semblar fort, potser la voluntat també hi va jugar un paper. (*Silenci breu.*) Aquells ulls del meu pare... Els ulls del meu pare eren de color clar, entre blau i verd. Eren uns ulls de color de fragilitat. Com els meus. També jo era fràgil. Molt. Encara ho sóc força, més que no voldria. Sí, de petit era feble, jo, i poruc. (*Silenci breu.*) Saps, de vegades recordo un malson que tenia de petit.

MARTA: ¿Com era, aquest malson?

SERGI: Somiava que estava dormint a la meva habitació, tota fosca, era la meva habitació d'un pis on havíem viscut abans, un altre de quan encara era més petit. Jo em despertava, però em despertava dintre del somni perquè encara dormia, i llavors algú, no sé, alguna cosa estranya, tenia forma humana, em sembla, però la cara era monstruosa, apareixia a la finestra i jo sabia que se me'n volia endur i fer-me mal. Jo fugia, me n'anava volant al menjador, no sé com però volava, i el menjador sí que era el del pis on vivíem aleshores, i allà hi havia el meu pare i la meva mare. Llavors... llavors, era horrible, el meu

pare tenia el mateix rostre que aquella cosa, i la meva mare no, ella volia protegir-me, però quan m'hi acostava després era al revés, la meva mare tenia aquella cara i el meu pare ja no, i llavors era ell que em volia protegir.

MARTA: ¿Com acabava?

SERGI: Ja està. Em despertava. I m'estava al llit, mort de por, ben suat, gairebé aterrit, fins que tornava a agafar el son.

MARTA: Quin malson tan horrible.

SERGI: Ho era. De vegades encara me'n recordo. (*Silenci breu.*) La meva mare sempre em deia que jo no creixeria mai. S'equivocava. (*Apaga la cigarreta enèrgicament. Somriu.*) Estic creixent, ja veus, als meus trenta-cinc anys. (*Silenci breu.*) Quan ja he arribat al migdia de la meva vida.

MARTA: Sí, estàs creixent. I això (*somriu*) no és ni l'atzar ni el destí. (*Silenci.*) ¿Quan fa que no vas a veure la teva mare, Sergi?

SERGI: Dos mesos. No. Tres, gairebé. Ui.

MARTA: Hi hauries d'anar més sovint.

SERGI: Ja ho sé. Però no en tinc ganes. Per diversos motius. Primer, aquella residència em deprimeix: veure tan-tes desgràcies em trenca les neurones.

MARTA: Les neurones no es trenquen.

SERGI: Doncs t'asseguro que les meves sí. Segon, em fa un mal terrible el cor de veure com està la meva mare. Tan gran, tan passada. Tercer, em posa negre comprovar que les poques forces que encara té les fa servir per fer el de sempre: fer-se la víctima i criticar tothom. I quart, i el més important: no suportó que parli malament de tu, que comenci a dir bajanades, com ara que tu no ets més que la meva concubina, que m'hauria de separar de tu, etcètera etcètera. No ho suportó. Solució, presa

de manera completament inconscient, però solució presa al cap i a la fi: hi vaig tan poc com puc.

MARTA: Ja. Però és la teva mare. I recorda que, tal com està, ja no viurà gaire temps més.

SERGI: Ja ho sé, Marta, ja ho sé. Però...

Sona el telèfon. MARTA l'agafa.

MARTA: Digui? (*Silenci breu.*) Un moment. (*Li passa l'auricular a SERGI amb cara de disgust.*) És la teva germana.

SERGI: La Sílvia? I què cony deu voler, aquesta, ara?

MARTA: Com vols que ho sàpiga, jo. Amb prou feines m'ha dit hola.

SERGI: Sílvia? Hola, ¿com estàs? (*Silenci.*) Què? Com? Quan? No pot ser...

Silenci. SERGI deixa d'escoltar per l'auricular i comença a plorar silenciosament.

FOSC

INTERVAL 4

Penombra. SERGI, vestit com en l'escena 6, surt caminant de l'espai davanter dret de l'escenari en direcció a l'espai posterior. A mig camí, s'asseu a terra amb les cames encreuades, s'acosta les mans a la cara i se la palpa. Fosc.

ESCENA 7

Part posterior de l'escenari: la mateixa sala d'estar de les escenes 2 i 3. SÒNIA i ALBERT estan asseguts sobre la catifa; SÒNIA porta una faldilla blanca i una samarreta vermella.

Comencen l'escena besant-se abans de parlar.

SÒNIA: Estic tan i tan contenta!

ALBERT: M'ho imagino, és fantàstic.

SÒNIA: Contentíssima.

ALBERT: Me n'alegro molt i molt. *(Li fa un petó. Després dubta.)* Però... ¿i la carrera? ¿Ho podràs fer seguir tot?

SÒNIA: I tant! Bé, espero que sí, faré el que podré. De fet, els dos primers cursos me'ls he tret molt bé, i sempre he tingut bastant de temps lliure. Ara no en tindrè tant, però es tracta d'estar organitzada: al matí treballar, a la tarda anar a classes, i miraré d'estudiar força vespres i caps de setmana. Ja sé que pot ser una mica dur i que aniré cansada, però em fa molta il·lusió. Si estudio és per això, per fer aquesta feina.

ALBERT: Està molt bé. Et felicito. O sigui que a partir d'ara no ens podrem veure tant.

SÒNIA: Home, Albert, els caps de setmana sempre, t'ho prometo.

ALBERT: No, escolta, tu fes...

SÒNIA: Ja ho entens, ¿no?

ALBERT: ¿I si no'ho entengués? Igual, ¿no?

SÒNIA: Sí. És clar. Albert...

ALBERT: Que no, Sònia, que ho entenc, de debò. I si algun cap de setmana no ens podem veure perquè has d'estudiar molt, jo ja...

SÒNIA: No, tranquil. Els caps de setmana ens veurem sempre. T'he dit que t'ho prometo i t'ho prometo. *(Silenci breu.)*

ALBERT: Felicitats. T'ho mereixes.

SÒNIA: Gràcies. *(L'abraça.)* Que feliç que sóc. Aquesta feina, és que l'he somiada.

ALBERT: Has tingut molta sort. No solen sortir gaires oportunitats d'aquestes quan un encara estudia.

SÒNIA: Ja, ja ho sé. De fet, li dec el favor a en Quintanas, el meu profe de psicologia. M'ha recomanat ell.

ALBERT: Carai, molt bé. Però no et pensis que tot seran flors i violes. Aquesta mena de feina deu ser dura...

SÒNIA: Albert.

ALBERT: ...veuràs moltes desgràcies...

SÒNIA: Albert.

ALBERT: ...hi ha coses molt tristes...

SÒNIA: Albert!

ALBERT: Què?

SÒNIA: Sisplau, tot el que em puguis dir ja ho sé. No sóc una nena, Albert. Sóc estudiant de pedagogia. Seré pedagoga, és la meva vocació. Tinc molt clar que vull dedi-

car-me als nens deficients. Ara no em vinguis amb aquesta història de «vigila, és dur, són nens amb problemes, són deficients», etcètera. És clar. Precisament és per això, perquè són nens amb problemes i són deficients, que hi vull treballar.

ALBERT: Ja. Perdona. (*Somriu.*) Jo també estic molt content. Ho faràs molt bé, n'estic segur.

SÒNIA: Gràcies.

Silenci. Tornen a besar-se. Després, SÒNIA se'n separa.

És curiós, els meus pares no han reaccionat malament. Em pensava que em posarien més entrebancs. Ja m'imaginava el meu pare advertint-me del perill que corro de deixar-me els estudis, etcètera etcètera, i la meva mare diguent-me «pensa-t'hi bé!». Però no. M'han dit que està molt bé, que ja tinc edat de començar a guanyar diners, que no deixi la carrera sota cap concepte, això no, però que bé.

ALBERT: Fantàstic. Doncs també has tingut sort en això. Jo també em pensava que alguna pega hi trobarien.

SÒNIA: Sí, estic encantada. Però (*corruga les celles*) no me n'acabo de refiar del tot. Són tan contradictoris. Potser reaccionaran tard i encara tindrà una sorpresa.

ALBERT: Dona, no siguis desconfiada.

SÒNIA: Ja. Però l'experiència em diu que tinc motius per ser-ne.

ALBERT: Bé, esperem que no.

Silenci. ALBERT s'acosta a SÒNIA i torna a besar-la. L'abraçada és cada cop més intensa, i ALBERT comença a tocar-li les natges. SÒNIA li treu la mà. Pausa breu. SÒNIA reflexiona i ALBERT fa cara de preocupat.

SÒNIA: ¿Com ho fa, la Sílvia, Albert? ¿Ho fa bé?

ALBERT, *sorprès*: No crec que sigui necessari parlar d'això. Ni convenient.

Silenci. Després, ALBERT torna a besar SÒNIA i comença a acariciar-li el cos. Sobtadament SÒNIA se'n separa i s'incorpora.

SÒNIA: No! No puc.

ALBERT, *amb cara de disgust*: Hòstia, Sònia, ja està bé.

SÒNIA: Et dic que no puc.

ALBERT, *amb un cert to de retret*: Això no és normal. Tens vint anys. Tots dos som grans. Ara fins i tot comences a treballar en una cosa seriosa, important, del teu ram. Fa nou mesos que sortim junts...

SÒNIA: Deu.

ALBERT: Deu, més raó per mi. I tenim una vida sexual que es limita al que fan els nens i les nenes de quinze anys: quatre petons, ens toquem una mica i apa, ja està. O sigui, que de fet no tenim vida sexual. Estic fart de pregar-te i d'anar-te al darrere. I sempre xoco contra un mur de ferro. ¿Quan creus que haurà arribat el moment que fem l'amor?

SÒNIA, *trista*: Ho sento. Et deus pensar que sóc una estreta.

ALBERT: No, t'equivoques. Jo sé que tu no tens gaires prejudicis d'aquests.

SÒNIA: Ho sento.

ALBERT: Sònia, no ho entenc. Jo et desitjo, i noto que tu també a mi. Què passa? (*Sònia desvia la mirada.*) Què passa, Sònia? ¿És el que va passar amb la Sílvia?

SÒNIA: ¿Com ho fa, la Sílvia? ¿És bona?

ALBERT: És això, ¿no? ¿Encara no m'ho has perdonat?

SÒNIA: Jo no t'he de perdonar res. Tu i jo encara no ens coneixíem. De fet, li dec molt a la teva història amb la Sílvia: si no, no ens hauríem conegut.

ALBERT: I doncs?

SÒNIA: Vull que me'n parlis. Va, Albert, digue'm. Fa temps que em ronda pel cap. ¿Ho fa bé?

ALBERT: Però què en trauràs, de tot això? Què en penses treure? No veig que parlar d'això pugui enfortir la nostra relació.

SÒNIA: Doncs jo crec que sí. És imprescindible per mi. No puc fer l'amor amb tu, entregar-m'hi totalment, si en el fons de la meva ment tinc el dubte de no saber com era la vostra relació sexual. M'estaria torturant tota l'estona pensant si ella ho feia millor que jo, si potser et satisfieia més, tot això.

ALBERT: Però això és estúpid. Jo t'estimo a tu. Només a tu.

SÒNIA: Ja ho sé. Però no es tracta d'això. (*Agafa ALBERT de la samarreta i parla amb energia.*) Va, Albert. Explica'm. No penso fer l'amor amb tu fins que no m'ho hakis explicat.

ALBERT: No sé què busques. ¿I si et digués que sí, que ho feia molt bé, que era collonuda, etcètera? Què? ¿Estaries contenta, aleshores?

SÒNIA: O sigui que és bona, al llit. Ja m'ho pensava.

ALBERT: No, jo no ho he dit, això. (*Silenci breu.*) És que parlar en aquests termes és estúpid. Què vol dir, fer-ho bé o fer-ho malament? Què vol dir, ser bona al llit? El que importa és la relació entre tots dos, si un s'entrega del tot, si comunica a l'altre el que sent per ell. Això és el que importa.

SÒNIA: Bé, doncs digue'm: ¿s'entrega totalment, al llit, la Sílvia?

ALBERT, *fent un sospir de resignació*: Només vaig fer l'amor amb la teva germana tres vegades, Sònia. No puc parlar generalitzant.

SÒNIA: Però em pots dir com van ser aquelles tres vegades. ¿S'entregava totalment?

ALBERT, *sospirant*: Jo diria que no del tot.

SÒNIA: No?

ALBERT: Crec que no del tot.

SÒNIA, *que s'incorpora*: I digue'm, ¿s'escalfa ràpid o li costa?

ALBERT: Les vegades que ho vam fer es va escalfar bastant ràpid.

SÒNIA: ¿És molt apassionada?

ALBERT: No massa.

SÒNIA: ¿Li agrada ser activa o prefereix que l'home faci?

ALBERT: Més aviat prenia jo la iniciativa.

SÒNIA: ¿Ho havia fet abans amb altres homes?

ALBERT: Sí.

SÒNIA: ¿Ho vas notar?

ALBERT: M'ho va dir. Sònia, prou. No penso contestar més preguntes.

SÒNIA: ¿Que hi ha alguna cosa més?

ALBERT: No, de fet ja està. Suposo que ja en tens prou.

SÒNIA, *sospirant*: Sí, sí. Ja en tinc prou. (*Somriu.*) O sigui que la meva germaneta no és una *superwoman*.

ALBERT: Quines tonteries que dius. Deixem de parlar d'això, va. És passat, i no m'agrada remoure el passat. Per mi, l'afer amb la Sílvia va ser una casualitat d'aquelles que passen, em va agradar els pocs dies que va durar, ni jo ni ella ens vam enamorar, ni de bon tros, i la conseqüència més important de tot allò és que et vaig conèixer

a tu. Ja està. Mai voldria sentir-me'n culpable, ni que aquella història sense importància s'interposés entre nosaltres dos. Això nostre sí que és important, per mi.

SÒNIA, *somrient*: Ja, ja ho sé, Albert. Ho sento. Era només una qüestió pendent que tenia amb la meva germana. Ara ja me l'he cobrat.

Silenci. SÒNIA comença a besar ALBERT. De sobte, se sent un cop de porta, i tots dos corren a asseure's al sofà. Entra en escena el PARE, que porta una americana fosca i du una cartera negra a la mà. Només se'l veu d'esquena.

PARE: Sònia! Nena! Ja som aquí. Ah, hola, Albert, ¿com estàs? (*Es col·loca davant de SÒNIA i ALBERT, sempre d'esquena a la part davantera de l'escenari.*) ¿Ja t'ho ha explicat, que ha trobat feina? És bona cosa, això. Però no s'hi val a badar, ¿eh? Nena, vigila que no et deixis els estudis. Quan un comença a treballar i a guanyar cèntims, pot perdre el cap fàcilment i pensar-se que ja no necessita estudiar més, i això vol dir barrar-se el pas a un futur més segur. Tingue-ho en compte, això. Si t'ho dic és perquè tu sempre has tingut el cap ple de pardalets.

El PARE se'n va. SÒNIA s'aixeca del sofà i fa unes passes endavant. S'asseu a terra, d'esquena a ALBERT, amb cara de tristesa.

ALBERT, *des del sofà*: Sònia. Sònia.

SÒNIA, *sense moure's*: Què.

ALBERT: No en facis cas.

SÒNIA, *amb la mirada perduda*: No, no passa res. És normal. Pobre pare, està molt cansat, ja ho entenc.

Se sent la veu del PARE des de fora l'escena.

PARE: Nena, si vols fer bé la feina hauràs de començar a ser més responsable. Ara tens una responsabilitat molt gran entre mans: ja ho pots fer bé! I no només ho has de fer bé: ho has de fer millor que ningú! No pots fallar-nos!

SÒNIA continua asseguda a terra, d'esquena a ALBERT, que la mira des del sofà. Els llums s'atenuen gradualment fins al fosc. Passen uns instants. Després es fa llum sobre SÒNIA, però ara, a més de SÒNIA, estan asseguts al seu costat SERGI, vestit com en l'escena 2, i SANDRA, vestida com en l'escena 3, respectivament a l'esquerra i a la dreta de SÒNIA. Tots tres estan tristos i miren a terra. Cinc segons. Fosc un altre cop. Després torna a fer-se llum, ara a tota la part posterior de l'escenari, i es reprèn l'escena amb només SÒNIA i ALBERT.

SÒNIA, *amb la mirada perduda*: Pobre pare. Fer-se càrrec de l'educació de dues filles no deu ser fàcil.

ALBERT: A mi no em sembla bé, que et digui aquestes coses. No fan al cas. No serveixen per res de bo. No et fan cap bé, ni cap falta.

SÒNIA, *amb reprovació*: Albert!

Torna a sentir-se la veu del PARE des de fora l'escena.

PARE, *cridant*: Avui vindré a sopar una mica més tard! Els frens del cotxe no van gaire bé i passaré pel taller.

Se sent la veu de la MARE també des de fora l'escena.

MARE, *cribant*: D'acord! Fins al vespre!

Se sent un cop de porta. Immediatament, torna a fer-se fosc i es repeteix l'episodi d'abans. Ara, però, SÒNIA, SERGI i SANDRA ploren silenciosament. Després, torna a reprendre's l'escena amb SÒNIA i ALBERT. Entra la MARE, i SÒNIA s'incorpora.

MARE: Hola, nois. Què fas, Albert? ¿Com va tot? (*Sense esperar resposta.*) Nena, el teu pare i jo n'hem estat parlant i a ell li sembla molt bé que agafis la feina, o sigui que a mi també. Jo no vull dir-hi res, i ara, això poc que ho faria mai, si vols fer-ho endavant. Però, Sònia, ¿ja t'hi has pensat bé? ¿Vols dir que ets capaç de fer aquesta feina? Mira que és una feina difícil, i tal com ets tu... No sé, potser sí, però jo no et veig gaire preparada, ni prou gran ni prou responsable. ¿No vols dir que te'n cansaràs al cap de quatre dies? Ai, no sé, nena, mira, fes el que vulguis, tu mateixa, ja ets gran, però no sé què pensar, no sé, no sé...

La MARE se'n va mentre continua dient coses ja inintelligibles. SÒNIA s'asseu a terra i es repeteix novament l'episodi d'abans; ara, SÒNIA, SERGI i SANDRA es tapen la cara amb les mans. Després, torna a reprendre's l'escena amb SÒNIA i ALBERT.

ALBERT: Realment, tenies motius per desconfiar.

SÒNIA, *amb la mirada perduda*: També deu estar cansada, la meva mare.

ALBERT: És que dels pares, ja se sap, no te'n pots refiar mai. Avui et diuen una cosa i l'endemà te'n diuen una

altra. Però no en facis cas, Sònia. Jo estic segur que ho faràs molt bé. Demostra'ls-hi que ets capaç de fer-ho. SÒNIA, *que reacciona, s'incorpora enfadada i s'asseu al sofà*: No els hi he de demostrar res. No vull demostrar res a ningú.

Se sent la veu de la MARE des de fora l'escena.

MARE: Nena, me'n vaig a comprar! Tornaré d'aquí a un parell d'hores. Adéu, Albert!

Se sent un cop de porta. Pausa. Després ALBERT comença a besar SÒNIA. A poc a poc, SÒNIA va reaccionant i l'abraça.

ALBERT, *acariciant-li les natges*: Quin cul tan sexi que tens. És petit, rodonet i tou.

SÒNIA, *dolça*: Menja-te'l. Va, menja-te'l. Et desitjo.

Fosc. Se senten unes veus que diuen «Sònia, Sònia», com si la cridessin. Les veus duren fins que es fa la penombra de l'interval 5.

INTERVAL 5

Penombra. SÒNIA, *vestida com en l'escena 7, surt caminant de l'espai posterior de l'escenari en direcció a l'espai davanter central. A mig camí, s'asseu a terra amb les cames encreuades, s'acosta les mans a la cara i se l'acaricia amb els ulls tancats. Després s'abraça a si mateixa. Fosc.*

ÚLTIMA ESCENA

SÒNIA i MARTÍ, *com en les escenes 1 i 4.*

MARTÍ, *posant-li la mà sobre una natja:* Sí, sí que tinc bon gust.

SÒNIA: ...vull dir en general, tens molt bon gust per les coses, i no puc permetre de cap manera que si tu ets un fan de la cervesa negra, a mi em faci fàstic. O sigui que he reïncidit en l'intent i l'he tornat a tastar.

MARTÍ: I...?

SÒNIA: Encara no tinc bon gust. La trobo fastigosa.

MARTÍ: Això és que no l'has provada prou. Continua intentant-ho.

Riuen. De sobte, torna a sonar el telèfon i es queden quiets un moment. Es miren i esperen que el telèfon deixi de sonar. Després, SÒNIA badalla.

SÒNIA: Potser ja és hora de posar-se a dormir.

MARTÍ: Vull llegir una mica, jo, abans de dormir.

SÒNIA: És clar, com que tu no tens un horari fix... (*Somriu.*) Segur que demà t'aixecaràs a les onze.

MARTÍ: És possible.

SÒNIA, *que torna a badallar:* Avui ha sigut un dia molt agitat per mi. Entre una cosa i l'altra...

MARTÍ: Ja. (*Somriu.*) Doncs mira que si l'any que ve tenim un fill com vam decidir, llavors sí que anirem de bòlit.

SÒNIA: Ja, ja ho sé. Però s'ho val. A més (*somriu i li acaricia el pit*), tu que no tens un horari fix el podràs cuidar les hores que jo estigui treballant, ¿no? L'aniràs a buscar al col·legi...

MARTÍ: Sí, sí, ja saps que sí.

SÒNIA: ...l'ajudaràs a fer els deures, quan sigui més gran...

MARTÍ: Que sí, que sí.

SÒNIA: ...el portaràs a l'entrenament de bàsquet, o de futbol, o de karate, quan *encara* sigui més gran...

MARTÍ: Sí, dona, sí.

SÒNIA: ...l'aniràs a recollir de la classe d'anglès o d'informàtica, quan *encara* sigui més gran...

MARTÍ: Sí, home! I li buscaré nòvia quan sigui *encara* més gran, i aniré a parlar amb el senyor catedràtic quan sigui *encara* més gran, i li demanaré al seu jefe un augment de sou quan sigui *encara* més gran! (*Riuen.*) Mira Sònia que *encara* m'hi repensaré.

SÒNIA, *amb veu manipuladorament dolça, fent broma:* No, Martí, maco, ja veuràs que no serà pas tanta feina, no te m'espantis... (*Somriuen agafats. Silenci breu.*) Hi ha gent que em pregunta si no podem tenir fills. Després de vuit anys de matrimoni, diuen, i tu Sònia que ja en tens trenta-cinc, espavila't si en vols tenir, etcètera etcètera.

MARTÍ: De fet tenen raó. L'hem de tenir ja.

SÒNIA: Sí, és clar. M'estic fent gran. (*El mira.*) Ens estem

fent grans. De fet, no em sap pas greu haver esperat aquests anys. De vegades em pregunto, si jo hagués tingut un fill deu anys enrere, posem per cas, ¿com l'hauria educat? Deu anys enrere jo em coneixia ben poc a mi mateixa. De fet, m'acceptava ben poc a mi mateixa. ¿Com hauria pogut educar un nen, doncs, respectant la seva manera de ser? Em temo que li hauria passat a ell moltes neures meves.

MARTÍ: Això deu ser bastant inevitable.

SÒNIA: Sí, és clar, però crec que la qüestió està en la quantitat i la intensitat de les neures. Potser ara no n'hi passaré tantes. (*Pausa.*) La meva mare sempre em deia que jo no creixeria mai. Aquesta és una neura que ella em va transmetre i que em va acompanyar durant molts anys. (*Pausa.*) També m'ha acompanyat durant molts anys, i encara m'acompanya, la imatge del meu pare, amb la seva maleta negra, amb la seva americana fosca, que li deia a la meva mare «Avui vindré a sopar una mica més tard. Els frens del cotxe no van gaire bé i passaré pel taller». (*Silenci breu.*) Abans, molt sovint em preguntava per què aquell maleït dia havia d'anar a tanta velocitat sabent que els frens no funcionaven bé. Per què va haver de passar l'accident. Per què va haver de morir així. (*Silenci breu.*) Ara ja no m'ho pregunto.

Silenci llarg. MARTÍ acaricia SÒNIA, que somriu i el mira.

MARTÍ, amb veu juganera: ¿Què et sembla si comencem avui a fer el nen?

SÒNIA: Mmm. Deixem-ho per demà, Martí, ¿d'acord? Estic cansada, avui. (*Silenci. Badalla.*) Fa dies que no sé res

de la mare, si es troba millor o què. Vaig parlar amb la Sílvia fa cosa de deu dies, i em va dir que no es trobava gaire bé. Que es queixava de tot. Li semblava que havia agafat una grip forta. Deu anar de bòlit, la Sílvia, ara entre la feina i cuidar la mare. Sort que en Miquel val molt.

MARTÍ: Sí, és veritat. És trempat, en Miquel.

SÒNIA torna a badallar.

SÒNIA, estirant els braços: Bé, Martí, ara sí que em poso a dormir, que xerrant xerrant s'ha anat fent tard, i demà m'he d'aixecar...

Torna a sonar el telèfon. SÒNIA calla. Mira MARTÍ.

Escolta, és la tercera vegada que truquen. Deuen voler trucar aquí, ¿no et sembla? Potser que l'agafem.

MARTÍ: Tens raó. (*Agafa el telèfon.*) Diguei? Ah, hola, Sílvia! Mira, precisament ara estàvem dient... (*Calla. Corrugua les celles. Fa cara de preocupat.*) Com? (*Silenci.*) ¿I com...? (*Silenci.*) Ja. (*Silenci.*) Sí. (*Silenci.*) Sí, sí, és clar. (*Continua dient coses curtes enmig de silencis.* SÒNIA, estanyada, li va preguntant «què passa?», «què passa?».) Un moment, Sílvia, que et passo la Sònia. (*Tapa l'auricular amb una mà. Mira SÒNIA. Sospira.*) Sònia, és la Sílvia. La teva mare s'ha mort. Potser que parlis...

SÒNIA, arrabassant-li l'auricular de les mans: Sílvia? Sílvia? ¿Què...? (*Silenci.*) ¿Com...? (*Silenci.* SÒNIA comença a plorar en silenci mentre escolta pel telèfon; de tant en tant s'eixuga les llàgrimes amb les mans. De vegades diu alguna cosa cur-

ta com «sí», «és clar», «ja ho entenc». MARTÍ li passa la mà sobre l'espatlla i li acaricia la galta. Deu segons. Els llums es van atenuant gradualment.

FOSC

FI

TAULA

UNA OPERA PRIMA AMB PROU GRUIX	5
BIOBIBLIOGRAFIA	13
QUAN ARRIBA EL MIGDIA	15